

בשמיר

גיליון
האש השנה
חגיגי

שלום כיתה א'

ברכות לעולים לכיתה א' ולכל התלמידים - בהצלחה בשנת הלימודים החדשה!

לעופר שלמה, נעם
כהנא וזוהר יניב

עם גיוסכם לצה"ל,
מאחלים לכם הצלחה ועניין
בשירות. צאו בשלום וחזרו
בשלום

מכל בית שמיר

לנועה ואסף גל
מזל טוב להולדת הבן

מורי

ברכות לגבי וזיו ולכל
המשפחה הרחבה

ליעל ויוני צ'רני
מזל טוב להולדת הבן

דוד

ברכות לאיווה וצ'רני ולכל
המשפחה הרחבה

למתן בלחסן, מורן
רותם, עידן שליו, תומר
טל, אורן שפיגלר, קרן
סגל ורוני גמרסני

עם צאתכם לשנת שירות
נאחל לכם הנאה והגשמה

מכל בית שמיר

תוכן העניינים

נעים להכיר: הילה ורועי שטוסל /
נעמה אבני בייפוס
עמוד 18

פינת הטבע של עירית / עירית שני
עמוד 20

עם ההמון הסוער / ניר יהודאי
עמוד 22

למרגלות נווה אטי"ב / רות ברנור
עמוד 23

מתווה זכויות נצברות / סיון קודלש
עמוד 24

על קליטת בני התושבים /
אורי ונדרמיר
עמוד 26

סיכום השנה שלי / נמרוד קודלש
עמוד 27

הגינה שלי / מתי חלפי והדס בז
עמוד 28

שולחן עורכות
עמוד 4

משולחנו של יו"ר המזכירות
הרחבה/ איל מירון
עמוד 4

דו"ח מנהל הקהילה
עמוד 6

שחקני כדורמים מקצועיים בשמיר
עמוד 8

ראיון עם אביגיל שטראוס /
נעמה אבני בייפוס
עמוד 10

לזכרו של גלעד כרמון ז"ל
עמוד 13

פרוטקול ישיבת ועדת תכנון
עמוד 14

פרוטוקול הנהלת קהילה
עמוד 14

ראיון עבודה / עופר שני
עמוד 30

מיומנה של רכזת הגיל השלישי /
איריס פיאנקו-סרף
עמוד 32

החודש לפני... / מרית רון
עמוד 34

נולדו בשנת תשפ"ג
עמוד 35

מהמטבח שלי / רות בן זאב
עמוד 36

החידון של גדעון / גדעון ורדי
עמוד 37

מילה טובה / מיכה כגן
עמוד 37

נזכור - נפטרו באוגוסט וספטמבר
עמוד 38

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רון.
מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: עירית שני, רות בן-זאב, איריס פיאנקו-סרף, גדעון ורדי, ניר יהודאי, נמרוד קודלש.
דפוס דיין, קרית שמונה.

שולחן עורכות

העלון שלפניכם מסכם את החודשים אוגוסט וספטמבר ויוצא לקראת חגי תשרי. לטעמנו הוא עשיר, מגוון וחגיגי, ואנו מקווים שתיהנו מקריאתו.

אנו רוצות לאחל לקהילת שמיר שנה טובה, רגועה ושלווה. שנת התפתחות ויצירה. שנזכה לבריאות טובה, נרבה בחגים וחגיגות ונמעט בדאגות וסערות. שנחזה בצמיחת הקיבוץ וגדילת הילדים, ושיישוב בנינו ובנותינו בשלום הביתה.

שנה טובה!

נעמה, יעל ומירב

שלום לאנשי שמיר וכל קוראי העלון.

עברה שנה. שנה עברית חדשה ניצבת בפתח.

עלינו, נעמה ומירב, עברה שנה ראשונה כעורכות עלון שמיר, והאמת - אנחנו מופתעות! נכנסנו להרפתקה הזו ונשטפנו-זרמנו עם הזרם. גייסנו לעזרתנו את יעל לתפקיד העורכת הגרפית, תחום שבו אנו לוקות בחסר, והנה עלון. מעוצב, מגוון, עם דו"חות ודעות, ראיונות, סיפורים, עדכונים וברכות. יש בו מדורים ותיקים וחדשים, ואנו עדיין מחפשות כותבים וכותבות, מראיינים ומראיינות וכמובן רעיונות כיד הדמיון והרצון.

משולחנו של יו"ר המזכירות הרחבה / איל מירון

ובכלל זה מי יתגורר בו, לעומת החירות האישית של התושבים. פתיחת האפשרות לבני תושבים להצטרף כחברים לשמיר עומדת על הפרק כבר לא-מעט שנים, והנושא מעיב על היחסים בין חלקי הקהילה. אני מקווה מאוד שבקרוב נגיע לפתרון שלו. הזמן הרב שלוקחת ההחלטה נובע מהרצון שלנו, כהנהגה, להגיע לפתרון שיהיה מקובל על כל חלקי הקהילה, גם כאשר רק חברי הקיבוץ מחליטים עליו.

נשים רגע את הנושא הזה בצד, ובהנחה שהוא יפתר - נראה שנכון להתייחס לחלוקת האחריות ליישוב ולקהילה המשותפת בין שתי הקבוצות שהגדרנו, במסגרת הכללים הקיימים. למשל: מה מקומם של התושבים בקבלת החלטות על אופי הקיבוץ ואורחות חיון, שאינן קשורות בתוספת תקציב? (לדוגמה: התושבים היו שותפים להצבעה על בית תפילה ביום כיפור, לפי החלטה של המזכירות הרחבה). אין פתרון שלם לנושא זה, והמתח בין שני חלקי הקהילה בנושאים שונים הוא מבני. צריך לדעת שזה המצב, ומתוך כך לנסות לשפר ולתת הרגשת שייכות וכבוד הדדי לכולם.

תב"ע ובנייה

קיימנו כמה שיחות בנושא התב"ע של שמיר, והגשנו לוועדה המחוזית את תוכנית שכונת הכרם הבאה - 38 יחידות דיור במתכונת של בתים דו-משפחתיים. מדינת ישראל (לפחות הגרסה הלא-מטורללת שלה), מקטינה באופן משמעותי את גודל המגרש ליחידת דיור, והמעבר לבתים דו-משפחתיים הוסיף לנו עוד שמונה יחידות על מגרש של 450 מטר. זה יתרון גדול לעוד שמונה משפחות, כי אנו יודעים שהשכונה הבאה (האקליפטוס)

שלום לחברי הקהילה,

לקראת השנה החדשה אנסה לסקור את הנושאים שעומדים בפנינו לשנה הקרובה.

במבט על - קהילה שמיר היא חזקה, ומתנהלת בסך הכל בכיוון מקובל על רוב חברי הקהילה. הכיוון שהספינה שטה בו הוא נכון, ותפקיד ההנהגה כרגע הוא לעשות תיקונים קלים בהנהגה, כדי להתכונן למה שצופן העתיד. במבט עמוק יותר - יש אצלנו אתגרים שצריך לצלוח. אנסה לגעת בכמה מהם, לטווח הקצר ולטווח הארוך.

אתגר הקהילה

באופן מסורתי, הקיבוץ הוא קהילה שמורכבת מחברים שלכל אחד מהם קול שווה שיכול להשפיע על הכיוון שאליו היא הולכת, ובמקרה של שמיר - כל חבר גם נהנה מהרווחה הכלכלית שבאה עם ההצלחה העסקית. מאז ששמיר החליט לצרף אליו קבוצה משמעותית של תושבים שאינם חברים (שכונה קהילתית), קהילתנו מורכבת מחברים וממספר גדול של תושבי קבע שאינם חברים. כדי שהדברים יהיו ברורים, המונחים שאשתמש בהם כאן הם "חברים" - חברי קיבוץ; "תושבים" - תושבי קבע שאינם חברי קיבוץ, ו"קהילה" - צירוף של חברים ותושבים ובני ביתם שחיים כאן. מלכתחילה שאפו הנהגת הקיבוץ והחברים שהתושבים ייקלטו כחברי קהילה מלאים, והדרך לעשות זאת הייתה צירוף תושבים להנהלת הקהילה ולוועדות השונות, מתן קדימות בקבלת תפקידים ושיתוף במשאבי הקהילה הניתנים לחברים. שנים רבות היה שکر להתנהלות זו, אבל היא לא הסתירה את השוני שבין חלקי הקהילה: לחברים בלבד יש יכולת להחליט מה יקרה ביישוב,

בחירות למזכירות רחבה

המזכירות הרחבה נבחרת לארבע שנים, והסגל הקיים מסיים את הקדנציה בסוף 2023. אנחנו נקיים בחירות לסגל החדש בנובמבר 2023. קול קורא ייצא בהמשך, אבל מי שרוצה או שוקל להצטרף מוזמן לפנות אלי כבר עכשיו.

סדר היום האסטרטגי של הקיבוץ - איך משפיעים?

כאן המקום לומר שכל חבר שרוצה בשינוי או בקידום של מהלכים חברתיים וקהילתיים יכול להציע אותם. למרות שלפעמים יש הרגשה שרק ההנהלה קובעת את סדר היום - זה לא מדויק. אפשר ורצוי להעלות נושאים מהשטח, ואפשר להתייעץ אתי איך לעשות זאת בצורה הנכונה ביותר. זו גם ההזדמנות להיות חבר מזכירות הרחבה או בהנהלת בקהילה - שני גופים שייבחרו ויחלו לפעול באיוש החדש מינואר 2024. אתם מוזמנים לפנות אלי בנושאים אלה ובכל נושא אחר בכל רגע נתון. אני מבטיח התייחסות מכבדת ומהירה.

ולסיום, אי אפשר בלי התייחסות למה שקורה במדינה: ממשלת הימין התחילה לעבוד במובן הרע של המילה, והתוצאות נראות בשטח. הנפילה החדה במצב הביטחוני, הכלכלי והדמוקרטי, ובמצב החינוך וביטחון הפנים במדינה, היא קשה מאוד. האם עלינו, כקיבוץ, לפעול? פעם התגאינו ב"קולקטיביות הרעיונית" ששררה בקיבוץ. לאחר מכן הייתה הסתייגות מכך שהקיבוץ נוקט בעמדה רעיונית או פוליטית שאינה מייצגת חלק מהחברים. בעיני, צורת החיים בקיבוץ כוללת סט ערכים שעלינו לדבוק בהם. אמנם איננו יודעים מה ילד יום, אבל ככל שהשלטון ינסה לדכא את הדמוקרטיה ואת דרך החיים הליברלית, כך אנו צריכים להיות בחזית ההתנגדות: כל אחד ואחת שכואב להם - בפעילות מחאה אישית, ואנו כקיבוץ - בסיוע ותרומה לצד המוחה.

בחודשים הקרובים יתכן שהממשלה תרגיע את מהלכיה, והחוכמה היא לשמור את המחנה הליברלי דרוך ומוביל אג'נדות גם לאחר מכן. כאמור, אנו כקיבוץ צריכים לקחת חלק בכך ולאורך שנים. עם זאת, וכאן דעתי הפרטית - חשוב להבין שכדי למצוא מוצא מהכאוס השורר במדינה, ולמען מטרה זו, אנחנו צריכים להיות מוכנים לפשרות. יש להניח שלא כל החלומות הליברליים שעולים עכשיו כתגובת נגד לריאקציה הדתית, המשיחית והביביסטית, יתגשמו בבת אחת. וכשהפוליטיקאים המייצגים את הצד הליברלי יגיעו לפשרות, שמצד אחד יעצרו את ההפיכה המשפטית אבל לא יתקנו את כל העוולות, יש מצב שאתמוך בהן גם אם לא אוהב אותן. גם לאחר מכן נדאג שהמסע למדינה מתוקנת עם מחנה ליברלי עוצמתי ומשפיע, ימשיך.

אני מאחל שנה טובה לכל קהילת שמיר ולמדינת ישראל!

תהיה הרבה יותר צפופה. הפעם ננסה לבדוק אם ניתן לבנות אותה בבנייה מרכזית ועם הרבה חופש בחירה לדייר. יש לנו קצת זמן להפנים שמה שהיה - לא יהיה. זה יקרה בהדרגה, ועוד נדון בכך. לגבי קצב הבנייה - בשלוש השנים האחרונות התחלנו שלושה מחזורי בנייה של כ-28 יחידות דיור (המחזור הראשון עובר עכשיו, והמחזור האחרון מופשר לבנייה בימים אלה). עדיין יש עומס בביקוש לדיור, מה שתלוי מאד בהמשך החזרה של בנינים (ובתקווה גם של בני תושבים), אך ייתכן שלקראת סוף השנה הבאה נוכל להתחיל בבנייה של עוד עשר יחידות דיור, או יותר. הבנייה הזו תלויה גם באישור התב"ע החדשה, נושא שמתקדם כאמור בצנרת מול הוועדות השונות לתכנון ובנייה.

בנוסף, אנו בוחנים (כרגע ברמת ההנהלה) את המודל שלנו לבניית בתים, כולל אופן המימון ודרך הבנייה, ואיך הוא מתכתב עם העובדה שהבתים אינם (ואין כוונה שיהיו בעתיד) משויכים לבונים. בהמשך, ככל שיבשיל, יובא הנושא לדיון ציבורי.

נושאים שיובאו בקרוב לדיון ציבורי

פנסיה

בקרב נביא את תקנון הפנסיה, המבטיח לחברים פנסיה מינימום. באותו דיון תידון גם בקשת כמה חברים להעלות את סכום פנסיה המינימום.

תקציב שנתי

הכוונה היא לדון בהשקעות וב"אבנים הגדולות" בתקציב כמה שבועות לפני הדיון הרגיל על תוכנית ההשקעות, זאת בעקבות התייחסות של חברים במזכירות הרחבה במהלך דיוני התקציב.

כלכלה מקומית

קוראים לזה אצלנו גם יזמויות. הקמנו צוות עבודה שידון בנושא, מתוך כוונה לעודד "כלכלה מקומית" ולהסדיר את היחסים בין הקיבוץ לעסקים של חברים. בין השאר נידונים נושאים כמו אלו סוגי עסקים הקיבוץ מעודד, ואלו סוגים אינם מתאימים להתקיים בשמיר (לדוגמה: האם אזור של חנויות ומסעדות מתאים לנו, ואם כן - איפה בתוך המשבצת?) הצוות שהוקם כבר פועל, ויגיש את המלצותיו באוקטובר הקרוב.

קיימות (אקלים, סביבה, חברה)

ההתייחסות למרכיבי קיימות מורגשת עד כה ומובלת בעיקר על ידי הצד העסקי של שמיר. המרכיב שאנחנו רואים הוא בעיקר הגגות הסולריים על מבני עסקים וציבור. ברצוני להכניס את הנושא גם לצד הקהילתי, ובין השאר נדון בקרוב על נקודות טעינה בחניות ציבוריות ועל מרכיבים נוספים. בדיון שיתקיים נבדוק מה אפשר לעשות ביישוב קטן כמו שלנו למען תיקון העולם.

דו"ח מנהל הקהילה / עובד בן זאב

התקדמו בצורה מעוררת השתאות, וחלקן כבר קיבלו את אישור הוועדה המקומית לתכנון ובנייה. בימים אלה ממש יש כבר כמה משפחות שביתן הולך ונבנה. בכלל, שכונת הכרם מקבלת לאט לאט צורה של שכונה אמיתית. הילדים מתרוצצים, הכלבים נובחים, והקלאב-קארים - ליד כל בית חונים. בחודשים הקרובים תיפתח לבנייה שכונת הכרם ד', כשלמרבה ההפתעה היא תהיה צמודה לשכונת הכרם ג', ולשתייהן יחד יעברו תוך שנתיים-שלוש 19 משפחות צעירות.

בשונה מהעבר, רבים מהצעירים שחוזרים לשמיר עובדים במקצועות חופשיים, וחלק לא-מבוטל מהם זקוק למרחבי עבודה. צוות מיוחד עומל בחודשים האחרונים על רעיון להפיכת מבנה "הרכבת" המזרחית לחלל משרדים שיענה על צרכים אלה. בתקופה הקרובה יובא הנושא לדיון במזכירות הרחבה, ובמהרה בימינו יותאם המבנה יאוכלס בצעירים מוכשרים ונמרצים.

שנת תרבות וקהילה משגשגת

גם השנה הזו, כמו קודמתה, הייתה עמוסה באירועי תרבות, בניהולם הנמרץ של צרויה, מנהלת האגף, והצוותים שלה. אי אפשר שלא להרעיף מחמאות על "מלך הפויקה", שהוא אירוע קהילתי במיטבו עם השתתפות של המוני אנשים (אם כמכילים ואם כטועמים), ושכולו אווירה טובה ותחושת של יחד. אחד מסודות ההצלחה של האירוע הוא הצוות הגרעיני שמכין אותו כל שנה וכבר הביא אותו לדרגת אומנות.

לטיול הקיבוץ השנה יצא מספר שיא של משתתפים, וגם אירוע זה, בהובלת דודו טריגר והצוות, הפך בשנים האחרונות לאירוע עוגן ששואב מספר אדיר של מטיילים מכל הגילים. אמנם מדובר בהשקעה לא קטנה של זמן, משאבים וגם של כסף, אבל את פירות ההצלחה קשה לפספס. בטיולים אנחנו זוכים לראות ולחוות את הארץ המופלאה שלנו דרך הרגליים, לבלות זמן איכות עם המשפחה וגם עם חברים, וכבונס - להכיר טוב יותר אנשים מהקהילה, מה שאולי פחות יוצא ביום יום.

בשנה שעברה התפעלנו מחג הפסח שחגגנו יחד בחדר האוכל. השמועה על ההצלחה כנראה עשתה לה כנפיים, כי השנה היו כמעט כפול חוגגים מבשנה שעברה! אמנם היה קצת יותר צפוף בין השולחנות, אבל מה שבטוח - החג היה שמח וחגיגי כמו שסדר קיבוצי צריך להיות.

ואפרופו חדר האוכל ... את הפלא שנקרא ארוחות יום שישי כבר הזכרתי? מדי כמה שבועות מתגייסת קבוצת אנשים מהקהילה, שמתנדבים להגיש לכולנו את ארוחת השבת. האירוע הזה תופס יותר ויותר תאוצה, ויש לא-מעט קבוצות של מתנדבים שמעוניינות לקחת בו חלק. אווירת החג

"מעגל נפתח בכל שנה, ומעגל נסלח בכל שנה, ואם דבר לא השתנה, מחר ודאי נצחק" (שמרית אור)

יש משהו קסום ומסתורי בדבר הזה שנקרא "זמן". לעיתים נדמה שהוא לא זז, וכל שנייה אורכת נצח, ולעיתים נראה שהוא פשוט נוזל לנו בין האצבעות, בלי יכולת לאחוז בו. ופשוט ככה, עפה לה השנה החולפת. התקופה הזו, של סיום שנה אחת ותחילתה של אחרת, נותנת לכל אחד מאיתנו אפשרות לעשות חושבים על מה היה בשנה הזו. רגע להיזכר בדברים הטובים, וגם בטובים פחות. סוג של סיכום, וגם מבט קדימה. אז ... מה היה לנו השנה?

שנה של ד-מ-ו-ק-ר-ט-י-ה !

כשמסתכלים על זה מהצד, זה נראה לא הגיוני, ואפילו לא סביר שמשוהו כזה קורה אצלנו. שמונה חודשים של ניסיון להפיכה משטרית, ומולה מחאה אזרחית כמו שלא נראתה פה מעולם. שבוע אחרי שבוע, הפגנה אחרי הפגנה. מספר המפגינים הוא לא נתפס, והתחושה היא ששום דבר לא יצליח לשבור אותנו. לא הרוח המקפאה שהייתה בחורף, ולא החום והלחות הבלתי נסבלים שהיו איתנו בזמן האחרון (מה באמת נסגר עם החום הזה? 47.2 מעלות? בשמיר??) זה נתן תחושה של תנור, ולא מהסוג הנעים). לא המשטרה עם העיכובים והמעצרים (למי שזכה ליהנות מהתענוג הזה), ולא הניסיונות לחסימת קיבוצים. לחלק מאיתנו המאבק הפך בחודשים האלה למטרה לחיים, ולאחרים ההפגנות בשבתות קבועות בלו". זו המדינה שלנו ואנחנו נילחם עליה ועל הדמוקרטיה, ולא משנה מה זה ידרוש מאיתנו. אני מאחל לכולנו שבמהלך השנה הקרובה ינצח האור את החושך, הרוב השפוי בישראל יגבר על הטירוף שמשתולל פה, והדמוקרטיה תגבר על ניסיונות ההפיכה.

שנה של צמיחה, התחדשות וקליטה

בשנה החולפת חזרו לשמיר תשע משפחות צעירות ונמרצות, חלקן עם ילדים וחלקן עדיין בלי. זו סיטואציה משמחת, מצד אחד, אבל שהכניסה אותנו (ולא פחות - את המשפחות) לסחרור קל בנושא הדירות למגורים. עוד לפני החזרה המדוברת היינו "על הקשקש" מבחינת דירות פנויות, והצורך במציאת פתרונות דיור באופן כמעט מידי לא הקל עלינו. נטע שפיגלר עשה ככל שביכולתו כדי להתמודד עם פאזל הדירות, ולמרות הקושי, לבסוף נמצאה דירה לכל אחת מהמשפחות. נכון שחלקן לא נכנסו ישר לדירת החלומות שלהן, אבל גם הנושא הזה נפתר וייפתר כמו בסקס של קיפודים - לאט ובזהירות.

במקביל, רוב המשפחות העתידות לבנות בשכונת הכרם ג'

שאופפת את חדר האוכל ואת כלל הסועדים בערב כזה היא פשוט priceless. מביני העניין דואגים לפקוד ישר אחר כך את המועדון לחבר ולקנח בקפה מהביל, בתוספת ופלים לימון בטעם של פעם. במהלך השנה אפילו זכינו להתנדבות מעוררת התפעלות של הקומונרים של השומר הצעיר, ועל זה בהחלט אפשר להגיד "חזק ואמץ".

שנה של שינויים בחינוך

לאחר הפסקה של שנה אחת, בשנה הקרובה אנחנו חוזרים לעבוד במתכונת של גן אחד (במקום שניים שהיו בשנה הקודמת). גן רימון חוזר להיות הגן הגדול והיחיד, כך שהוא ללא ספק יזכה לקבל את תואר "הגן המוצלח של השנה". בחינוך הבלתי פורמלי - שלל שינויים. בראש ובראשונה, ולאחר מספר לא-קטן של שנות עבודה ב"דואונים" (חצב - כיתות א'-ב', שיבולת - כיתות ג'-ד' ומנגו - כיתות ה'-ו'), השנה נחזור לעבוד במתכונת של "תלתונים". חצב יאגד את ילדי כיתות א'-ג', ובמבנה מנגו קשישא ייהנו להם ילדי כיתות ד'-ו'. המעבר עצמו טומן בחובו קשיי הסתגלות וגם חששות פה ושם, אבל בהסתכלות ארוכת טווח מדובר על מהלך שיצמיח, יפתח, ויטיב עם החינוך של ילדינו. במקביל, מבנה שיבולת ייכנס בתקופה הקרובה לשיפוץ מקיף (רמונט כללי 😊), שבסופו יעברו אליו ילדי מנגו והמקום יתמלא צהלות ילדים שובבים וחמודים.

בכל הנוגע לנעורים, לאחר שנה מלאה בפעילויות הגיעה גולת הכותרת - החופש הגדול. כמו בשנה שעברה, גם השנה היה החופש מלא באירועים עתירי משתתפים שהיו מאוד משמעותיים לנערים עצמם. עם זאת, אחרי שנתיים שבהן היה לנו צוות מהמשובחים שיכולנו לבקש, הגענו לנקודה של חילופי משמרות. בשנה הקרובה יהיו לנו שני צוותי נעורים חדשים, שיעבדו בנפרד עם הנערים של כיתות ז'-ט', ו-י'-י"ב. עוד שינוי משמעותי מגיע עם סיום עבודתה של מנהלת אגף החינוך הבלתי פורמלי, מאי יחזקאל, שחוזרת אל כור מחצבתה - קיבוץ רמות מנשה. החל מחודש ספטמבר תחליף אותה הדס גרינפלד בתפקיד המשמעותי והמאתגר הזה. זו הזדמנות טובה להגיד תודה רבה למאי על הזמן, ההשקעה והמסירות שלה לאורך כל התקופה, ולא פחות - בהצלחה בהמשך. להדס נאחל הצלחה רבה בתפקיד החדש.

"אני מתפטר ומתפטר עד שאני משיג את מה שאני רוצה" (לוי אשכול)

שמיר ידוע מאז ומתמיד כקיבוץ של הסכמות. בדרך אפשר להתווכח, לצעוק, ואפילו קצת לכעוס, אבל בסוף, כשמתקבלת החלטה, כולנו מקבלים אותה וממשיכים לחיות יחד מתוך הסכמות. אולי זה יישמע לחלק מכם מובן מאליו, אבל זה ממש לא ככה. יש מספיק קיבוצים שבהם דרך המאבק, המלחמה והאגרסיביות היא הנותנת את הטון. הפרשנות שלי להתנהגות השונה שלנו נחלקת לשני הסברים: הראשון קשור ל-DNA הרומני של הוותיקים

מקימי הקיבוץ. כנראה שמשו שם נתן להם את התחושה שלמרות חילוקי הדעות, והיו כמובן כאלה, בסופו של דבר הם חיים על הגבעה הזו יחד, וייתב לכולם אם ידעו להגיע להסכמות.

בשנה שחלפה היו לנו כמה דוגמות קלאסיות להגעה להסכמות: הראשונה הייתה האופן שבו החלטנו על מודל חלוקת כספים בעקבות מכירת האופטיקה. היו בישראל קיבוצים שוויכוחים בשאלה כזו כמעט שפירקו אותם. קבוצות אינטרסים כאלה ואחרות משכו לכיוון, בלי לראות את צרכיה של שכבה אחרת בקיבוץ. יכול להיות שבמקרים האלה בסוף מישו קיבל יותר, אבל על הדרך נשרפו הרבה גשרים. ואצלנו? נכון, היו ויכוחים, ולא ראינו הכל עין בעין, אבל לבסוף ידענו להגיע להסכמה ולהכתיר את האירוע הזה כהצלחה גדולה.

החלטה נוספת ולא מובנת מאליה היא זו על שינוי המיסוי הפנימי ומנגנון הערבות ההדדית, שעליהם החלטנו לפני פחות משנה. הצוות לבחינת אורחות החיים עמל לילות כימים וחפר בשאלה מה יהיה נכון לשנות, ובאיזה אופן. אחרי הצגת המתווה במזכירות הרחבה וכמה מפגשי הסבר בקיבוץ, תמך רובם המוחלט של החברים בהצעה.

ולבסוף, חבית הנפץ שנקראת "בית תפילה ביום כיפור". כנראה שהיו צריכות לעבור יותר מעשר שנים כדי שנוכל לדון פעם נוספת בנושא הכל כך רגיש הזה. וגם במקרה הזה, למרות התחושות הלא-פשוטות והרגשות המעורבים - ידענו להגיע להסכמות הנדרשות. אני מאמין בלב שלם שכלל שיעברו השנים ניוכח כולנו שלמרות החששות, אנחנו נצליח לקיים מסורת של בית תפילה ביום כיפור בתוך קיבוץ של השומר הצעיר, וגם נשמור עד קץ הימים את אורח החיים החילוני המאפיין אותנו כל כך.

ובשנה הבאה?

לאחר מעל עשור של דיונים קדחתניים, אינספור פגישות ושעות של ישיבות, אנחנו עומדים לדון במתווה קליטת בני התושבים, ולאשרו. נכון, היה לא פשוט, לעיתים אפילו מסובך, אבל הקליטה לחברות של הצעירים הללו, שגדלו והתחנכו בשמיר, תתברר כנכס לקיבוץ. התסכול וחוסר האמון שקיימים אולי אצל חלק ממשפחות התושבים בהרחבה יהפכו להקלה, ומהאירוע הזה נצא לדרך של פריחה וגדילה קהילתית.

ודבר אחרון ... בשנה הקרובה ניכנס לשנת ה-80 של שמיר (כן, כן ... הזמן רץ כשנהנים). כמו שרובכם יודעים, צרויה רונן, מנהלת אגף התרבות, גיבשה צוות ייעודי לאירועי השנה הזו, ואנחנו נציין אותם במהלך כל השנה, כשהדגש הוא על חיבורים קהילתיים-חברתיים שיגבשו ויחברו את חברי הקהילה. ולגבי השנה הבאה עלינו לטובה - התחושה שלי שהיא תהיה שנה ממוצעת: יותר טובה מהשנה שחלפה, ופחות טובה מזו שתבוא אחריה 😊. לא נותר לי אלא לאחל לכולם שנה טובה, מלאה בעשייה, שגשוג, הצלחה והגשמה אישית.

שחקני כדורמים מקצועיים בשמיר, סיכום השנה

בני שמיר העוסקים בכדורמים כספורט מקצועי עשו חייל בשנה המסתיימת, ואנחנו גאים בהם מאד. כולם התחילו את דרכם בחוג הכדורמים שהקים שי אפרת בשמיר, והנה מה שסיפרו לנו הוריהם:

דר מנקרמן, בתם של קומיקו ונדב

לפני כחודש - לאחר שזכתה במקום השביעי בטורניר הכנה של שמונה הקבוצות הטובות בעולם - פתחה נבחרת ישראל לנשים בכדורמים את אליפות העולם, שהתקיימה ביפן, זו הפעם הראשונה בהיסטוריה. לקיבוץ שמיר יש נציגות משמעותית בבריכה: דר מנקרמן, בת 19, וביציע - קומיקו עם המשפחה מיפן, סבתא ובנות דודות. לאחר ניצחונות חשובים, הנבחרת מדורגת היום במקום העשירי בעולם.

דר התחילה את קריירת הכדורמים שלה בחוג בשמיר, וכשהקבוצה נסגרה היא עברה לשחק ב"הפועל יקנעם" יחד עם עדן טל, והייתה שותפה להובלת המועדון להישג של שלושה דאבלים (אליפות וגביע) רצופים, כשבכל עונה היא נבחרת ל-MVP. מגיל 15 היא מייצגת את ישראל ואת שמיר בנבחרות ישראל השונות, ובאליפות אירופה עד גיל 17 אף הייתה קפטנית נבחרת ישראל וגרפה את התואר "סגנית מלכת השערים" עם 36 שערים בשישה משחקים.

בשנה שעברה עברה דר לשחק באחד מהמועדונים החזקים בעולם - טראסה שבספרד, בקבוצה שהגיעה למקום החמישי בליגה הספרדית החזקה. כיום היא מייצגת את נבחרת ישראל בכל העולם, והקיץ הזה חם ועמוס במיוחד. בחודש הבא היא יוצאת עם הנבחרת עד גיל 20 לאליפות העולם בפורטוגל, ולפניה טורניר הכנה בהונגריה. אחרי העונה מוצלחת בספרד דר תתחיל את העונה בקבוצה חדשה בליגה הצרפתית MULHOUSE, במשחקים המוקדמים של הליגה האירופית.

בינואר הקרוב תתקיים במכון ווינגייט אליפות אירופה בכדורמים ואנחנו, קיבוץ שמיר, נבוא לעודד את דר ואת אורי בוזגלו שישחק בנבחרת הגברים. אל אל ישראל!

עדן טל, בתם של ענת ורון

עדן החלה להתאמן בכדורמים בגיל שמונה, ובגיל 14 ייצגה עם הנבחרת הצעירה את ישראל באליפות אירופה

לנוער שהתקיימה בבאקו שבאזרבייג'אן. מאז ועד לשנת 2020 היא נכללה בסגל נבחרות ישראל, הצעירות והבוגרות. בגיל 16 הייתה שחקנית בסגל הראשון של האקדמיה למצוינות בספורט הכדורמים.

בשנת 2021 עברה עדן ללמוד ולשחק כדורמים בקולג' בסנטה ברברה, ארה"ב. היא זכתה בתואר שחקנית הליגה (CCCA) לשנת 2021/22 ונבחרה לסגל נבחרת הכוכבים לעונת 2022/23. השנה היא ממשיכה את לימודיה בארה"ב, ועוברת ללמוד שנתיים במלגה מלאה של ספורטאית באוניברסיטת Fulerton, שם תשחק בקבוצת הכדורמים של האוניברסיטה בליגת המכללות (NCAA).

Eden Tal (Ken Sciallo/Sevilla Photography)

אורי בוזגלו, בנם של לירון וגבי

אורי הוא ספורטאי אולימפי ומשחק בקבוצת "הפועל קרית טבעון" בכדורמים ובנבחרת ישראל בכדורמים. כרגע הוא משרת בצבא כספורטאי מצטיין, בתפקיד מדריך חדר כושר בחיל הים.

בשנת 2020 זכה יחד עם קבוצתו, "הפועל טבעון", באליפות המדינה, וב-2021 העפיל עם נבחרת ישראל לאליפות אירופה. הוא השתתף גם באליפות אירופה שנערכה בספליט שבקרואטיה ב-2022. כחבר ב"הפועל קרית טבעון" הוא היה שותף לזכיית הקבוצה בגביע המדינה לשנת 2023, ובינואר הקרוב ישתתף עם נבחרת ישראל באליפות אירופה שתתקיים בארץ.

אביגיל שטראוס - הגברת הראשונה של התרבות בשמיר / נעמה אבני-בייפוס

מאוחר יותר הצטרפו אליהם משה מזרחי ויהודית הדס, שהייתה בת דודה של רני ברנור, כילדי חוץ. כשהייתה בת שש נסעה אביגיל עם הוריה ואחיה הפעוט יחיעם לשלוש שנות שליחות מטעם התנועה בצ'ילה. גדי, האח הצעיר, נולד רק אחרי חזרתם. בשנים 1933-1939 קלטה צ'ילה המונית פליטים יהודים שברחו מגרמניה לדרום אמריקה. בינואר 1940 הצטרפו בני נוער יהודים מקומיים לקבוצות הנוער שבין הפליטים, וביחד יצרו את תנועת "קידמה" שהצטרפה ב-1943 לשומר הצעיר. עדה

ביום שישי מהביל אחד באתי לביתם של אביגיל ומיכה שטראוס. הבית מוכר, והגרים בו הם חברים טובים שלי מימים-ימימה. בגיל ארבע מיכה לימד אותי לשחות, יחד עם שאר ילדי שמיר, ובגיל 12 למדתי מחול מודרני בתל-חי עם אביגיל. הופעתי תחת שרביטה בריקודים במופע בית הספר עיינות ירדן, ולמרות שלא הייתי בעלת כישרון או יכולת - רקדתי כחלק מהחינוך לתרבות. היום באתי אליה כאישה מבוגרת החיה (שוב) בשמיר, עורכת את העלון ומאד מאד רוצה לספר עליה.

עומדים מימין: איצי וויסברוט (עמיר), רינה, חיים כנעני, ערגה, נירה, גילה, אדית פלדמן (מטפלת), דן, משה, אורי, גיורא, יפה, יורם, נעמי, נדב, דוד בן שלום (עמיר). יושבים מימין: משה, אביגיל, עמיר, עירית, נורית, מיכה.

וחנן אברהמי וילדיהם יצאו בשליחות השומר הצעיר כדי להעלות ארצה את הפליטים הצעירים וליישבם בקיבוצים בארץ. בני עלייה זו היו ממקימי הקיבוצים רמות מנשה, מגידו ורמת השופט.

בהפלגה לצ'ילה עצרה האונייה בנמל מרסיי, משם נסעה משפחת אברהמי לפריז והמתינה שלושה שבועות עד להמשך המסע לסנטיאגו דה צ'ילה. בפריז הם גרו בפנסיון קטן ונעזרו בנציגי התנועה בעיר. עדה אספה פרוטה לפרוטה וקנתה לה ולאביגיל כרטיסים לבלט אגם הברבורים, הופעה שהשפיעה עליה, לדבריה, יותר מכל דבר בתחום האומנות. היא הייתה בת שש, ועדיין זוכרת לפרטי פרטים את סצנת הפתיחה עם אשליית האגם על רצפת הבמה והברבורים השטים בו.

אביגיל זוכרת איך בהיותם בצ'ילה חלה אביה, חנן, בקדחת, ושם לא ידעו מה היא קדחת ומה זה כינין. סטודנטים יהודים לרפואה שחיו שם התגייסו והביאו לו כינין. בשלוש

אביגיל חגגה לא מזמן גבורות. ועד כמה שהיא מנסה לצאת לגמלאות, מארגני החגים והמסורת בקיבוץ עדיין נעזרים בה ושואבים ממנה ידע, רעיונות והשראה. יום ההולדת העגול שלה, וזה המתקרב של הקיבוץ כולו, הם הזדמנות נהדרת לדבר על התרבות, המסורת והחגים בשמיר.

נתחיל כמו שמתחילים - בהתחלה: אביגיל נולדה ברמת יוחנן לעדה וחנן אברהמי. אחר כך יוולדו לה שני אחים - יחיעם וגדי. היא אחת מבנות קבוצת "סלע", שרבים מחבריה חיים עד היום בשמיר: ערגה בן יעקב, גילה ולד, נורית גולן, יורם רותם, גיורא בן זאב, עירית שני, אורי רונן, וגלעד כרמון ז"ל. היו בה גם מיכה גדליהו ז"ל ועמיר גלילי ז"ל שנפלו במערכות ישראל, ונירה צלרינג, נעמי שווייגר, נדב בולר ודן שילוח שאינם מתגוררים בשמיר, ורינה עופר ז"ל ומשה ויניק ז"ל. הם נולדו לפני העלייה לקרקע הגיעו לשמיר כשהיו בערך בני שלוש.

וחצי השנים שבהן חיו שם למדה אביגיל לכתוב ולקרוא בספרדית, עוד לפני שלמדה קרוא וכתוב בעברית. עם שובם ארצה, יחיעם הקטן לא זכר עברית ואילו היא דיברה ספרדית שוטפת. לימים נשכחה ממנה הספרדית אך בשנים האחרונות, עם הופעתן של הטלנובלות בטלוויזיה, גילתה שהיא עדיין זוכרת כמה מילים.

צ'ילה גם הייתה המקום שבו אביגיל למדה בפעם הראשונה לרקוד. בקהילת היהודים חיה פליטה שהייתה לפני כן מנהלת הבלט של האופרה בהונגריה. היא אספה ילדות קטנות ולימדה אותן את יסודות הבלט ("ראשונה"; "שנייה"; "פוינט"; "יד עגולה" וכו'). פעמיים בשבוע הייתה אביגיל הקטנה מתייצבת לשיעורי הבלט אצל המאדאם, אבל אחרי חזרתם ארצה היא לא רקדה במשך כמה שנים. כשהייתה בת 15 או 16 שלחו אותה מיקו ברנור ובתיה קדמון ליום עיון שבו למדה להכין ריקוד רונדו לילדים. בחג הביכורים באותה שנה הילדים רקדו רונדו שהיא לימדה אותם, ובכך התחילה קריירת התרבות שלה בשמיר.

גרעין "תמיר" הגיע לשמיר כדי "לעבות" את שכבת הצעירים שבין גרעיני "ארז" ו"הבולגרים" לבין בני הקיבוץ. זוגות רבים נוצרו בין צעירי שמיר לחברי הגרעין, כמו עירית ומשה שני, נורית וציקר, אביגיל ומיכה, ועוד. אביגיל התגייסה לצבא והדריכה טירונות במחנה 80, אבל עד מהרה הבינה שזה לא מתאים ושבה לשמיר, כאן נישאה למיכה. ההורים של מיכה גרו בחיפה, על הכרמל, מה שאיפשר לה ולשאר הבנות הצצה לחיי העיר.

על תפיסת התרבות והאמנות בקיבוץ של אז אביגיל מספרת: בתקופת התיכון, בבית הספר שנקרא עדיין "המוסד החינוכי גליל עליון", לימודי המוזיקה היו מפותחים מאד. כולם ניגנו בכלי נגינה וכולם שרו במקהלה. "היה אדם אחד שאז לא חשבו עליו הרבה אבל

היום אנחנו יודעים שהיה נציגו של אלוהים עלי אדמות, ושמר יעקב עופר", היא אומרת. מי שלמד אצלו מוזיקה לא ישכח את הידע שהעניק לו. לימודי המוזיקה היו חובה, והייתה מקהלה ענקית שהורכבה ממקהלה של הגוף הצעיר, מכיתות ז' עד ט', ומקהלה של הגוף הבוגר מכיתות י' עד י"ב. המקהלה הופיעה בליווי תזמורת כלי פריטה של התלמידים, והיו הפקות גרנדיוזיות כולל האופרה השלמה בסטיאן ובסטיאנה של מוצרט עם תזמורת של כ-40 נגנים ומקהלה של 80 זמרים. לדברי אביגיל, שירת מקהלה זה חינוך לתרבות ואומנות, ואני אוסיף שזה עושר תרבותי שנשאר אצל התלמידים לאורך כל חייהם. בסוף השנה התקיימו מופעים שבהם השתתפו תלמידים מכל הכיתות. זכור לה המחזמר בכרי הדשא, המבוסס על שירת גוספל אפרו-אמריקאית. העלתה אותו הקבוצה הראשונה של

המוסד, קבוצת "דרור" והשתתפו בה גם קבוצות "מעין", "גליל", "סלע" ו"חרמון". יעקב עופר ניצח על המקהלה, מיקו ברנור על התזמורת, ומורה למשחק וכוריאוגרפית הכינו את הכוריאוגרפיה. היה עושר תרבותי גדול. זכור לה מופע סוף השנה של קבוצת "לבנה", שהיה הפקה של מבוקר עד בוקר. אילן חלפי (לימים אשד) ניגן את סולו החצוצרה, וירי סביר (חבר שדה נחמיה שניהל את הסטודיו למחול ואומנויות בתל-חי) אמר עליו ש"הוא לא רק יגיע לתזמורת צה"ל, הוא יגיע גם לפילהרמונית"! גם תלמידים שלא היו מוכשרים כלל למדו לשיר בקולות ולנגן בכלי מיתר. ההופעות לא נשארו בתחומי המוסד אלא גם נסעו והופיעו במקומות שונים: בכנס התנועה בחיפה ובשומריה שנערכה בהרי ירושלים. מוזיקה קלאסית הייתה פסקול חייהם של הילדים, והתפיסה הכוללת הייתה שתרבות ואומנות הן חלק בלתי נפרד מהלימוד והחינוך, ומהחיים בכלל.

כאמור, הופעת הבכורה של אביגיל הייתה עם הרונדו בחג הביכורים, ואחריה מיקו ליהק אותה להכין את מסיבות הפורים לילדים. לכל תחפושת הייתה הופעת מחול, ובמנחת הילדים הופיעו כולם ובסוף רקדו רונדו של כל חברת הילדים. בחגים הראשונים אביגיל הייתה צעירה מאד, בערך בכיתה י' או י"א. בשנים שלאחר מכן, בנוסף להופעות, יעל שפיגלר - המורה למלאכה - הגתה ויצרה את הפיכת הכיתות בפורים לעולמות פנטזיה. בכל כיתה, על פי נושא שבחרו התלמידים, כוסו הקירות, התקרה והרצפה בתפאורה מעשה ידיהם.

אביגיל השתלמה בקורסי קיץ של "ברית התנועה הקיבוצית" - המדור למחול, ובהמשך גם ניהלה את המדור למחול לצד עבודתה בלהקת המחול הקיבוצית. היא מעולם לא למדה באופן מסודר, אבל כשעבדה בתל אביב עם ותיקות המחול הקיבוצי, הן לקחו שיעורי מחול אצל הכוהנת הגדולה דאז - גרטרוד קראוס. שם

הביתה לשמיר ובהדרגה גם לתל-חי, הפעם כמנהלת אולפן המחול. לאורך השנים היא הייתה תלמידה באולפן, מורה וגם מנהלת שלו. בשנים האחרונות אביגיל עובדת במחסן הבגדים בשמיר, תופרת ומתקנת במקביל החלה לעבוד כמנהלת התלבושות של מרכז קלור, תפקיד שהיא ממלאת עד היום בהתנדבות.

במשך שנים ארוכות אביגיל מנהלת ומרכזת את החגים בשמיר, לפני הקלעים וגם מאחוריהם. גם כשאינה בתפקיד היא מעורבת בתרבות הקיבוץ, רואה וסופגת הכל, מציעה ומייעצת, עוזרת עם התפאורה והתלבושות, מתמוגגת מהצלחות וכואבת החמצות. דבר לא נסתר מעיניה. לאנשי שמיר היא עדיין הכתובת האולטימטיבית לענייני חגים ומועדים, ועדיין ניגשים אליה לשאול "למה היה כך?" או "מדוע לא היה חג...?" היא הייתה ותמיד תהיה הפנים של החגים והתרבות בשמיר.

כמי שפעילה כל השנים בחיי התרבות של קהילת הקיבוץ, יש לה ביטוי שהפך למוטו של חייה: אפשר לגור בשמיר או לחיות בשמיר. היא בחרה לחיות בשמיר ולקחת חלק משמעותי בחיי הקהילה. היא מדגישה גם שאף פעם לא עשתה דבר לבדה. תמיד עבדו איתה אנשים נוספים. עשייה עם אנשים היא, לדבריה, הבסיס לכל.

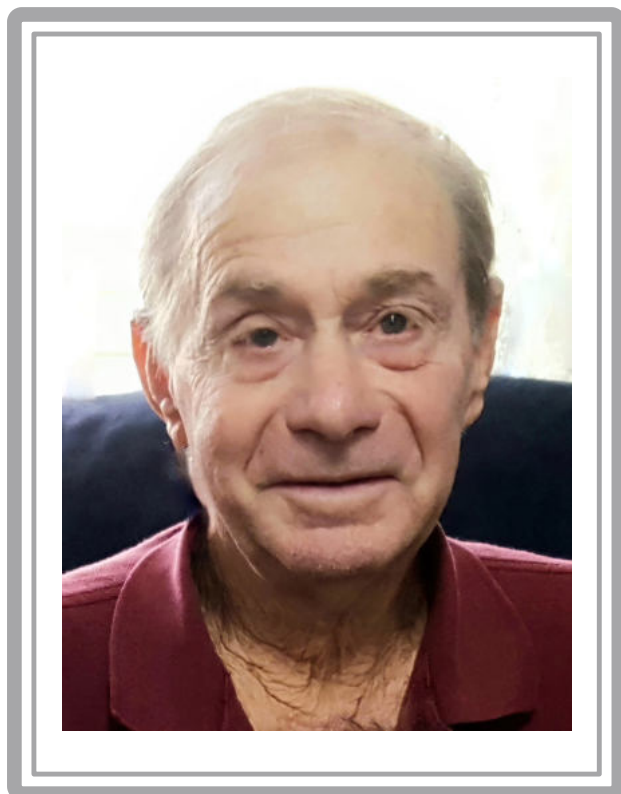
מה לאחל לאביגיל במלאת לה שמונים? מה שמאחלים לאנשים כמוה: עוד שנים רבות של נחת ובריאות, חדות מחשבה ויצירה, וטיולי תרבות ואמנות בעולם עם מיכה והמשפחה.

למדה את יסודות המחול והכוריאוגרפיה והביאה הביתה לשמיר את המחול - קצת ריקודי-עם ומחול אומנותי, מה שנקרא היום "מודרני".

אביגיל נישאה למיכה ובהמשך גיל נולד. באותה העת בדיוק נפתחה בתל-חי כיתת המחול הראשונה על ידי אריאלה מקיבוץ משגב עם, המורה המיתולוגית למחול, ואביגיל התחילה ללמוד שם. השנה הייתה 1964. אריאלה לימדה בשיטה שלה קראה "מהמוזיקה למחול" - הכל מתחיל מהמוזיקה וממנה נוצר המחול. אחרי כשנתיים אביגיל התחילה ללמד את כיתות הצעירים בתל-חי, ומדי קיץ היו המורות - אריאלה, חינה (מאיילת השחר) והיא נוסעות להשתלמויות בירושלים. בקורסי הקיץ של האקדמיה למחול בירושלים לימדו טובי הכוריאוגרפים מן הארץ והעולם, ואביגיל זכתה ללמוד אצל הידועים ביותר בעולם המחול, מרתה גרהאם, מרס קאניגהם ועוד רבים אחרים.

במקביל עבדה אביגיל עם רכזי התרבות והחגים בשמיר. היא מונה ביניהם את בתיה קדמון ("ממנה למדתי הכל!"), מיקו ברנור, יגאל בן אפרים, אמנון הרדוף, שלדבריה היה רכז חגים למופת, רותי יפת, יובל יגר, ועוד. במנהלים המוזיקליים היו יעקב עופר, ובהמשך דרורה זלצמן מגרעין תמיר.

במשך 12 שנה היא עבדה במכוורת, כולל בעת התקפת המחבלים ביוני 1974, עד שיום אחד בא לשם מנכ"ל להקת המחול הקיבוצית והציע לה לעבוד במשרדי הלהקה בתל אביב. ואכן, אביגיל התחילה לעבוד כמנהלת משרדי הלהקה, ושם פגשה את כל השמות הגדולים של עולם המחול. אחרי שתי קדנציות מוצלחות חזרה

לגלעד, מהמשפחה

גלעד שלנו, גלעד אהוב, איש יקר,

היית אהוב מאד ונוח לבריות.

רבים לא יודעים עד כמה היית היקר, האהוב והגיבור האישי שלי, האיש שבדרכו אהב, דאג והיה שם תמיד בשבילי. רבים לא יודעים שבזכותך בלבד יש לי משפחה, ילדים מדהימים ובית, לא רק קורת גג אלא בית אמיתי. ומשפחה גדולה - משפחת שמיר, שעטפה אותי ודאגה לי בשמחה, בקושי ובכאב החיים. רבים באו לתמוך, לחבק ולספר לי מה היית בשבילם וכמה אהבו אותך.

ולקראת הסוף, ב-11.8.2023, כשאתה נאבק על חיך, "חגגנו" 49 שנים ביחד. עברו רק שלושה שבועות ואין יום, שעה ורגע, שלא חשבתי ושחזרתי בהם מה עוד יכולתי לעשות בעבורך. הייתי בטוחה שגם הפעם יצליח לך ולנו להישאר איתנו, אבל הגוף בגד בך עד שנאלצנו להיכנע.

גלעד שלי, נוח בשלווה. המשך לשמור עלינו. אני מבטיחה להמשיך לאהוב ולזכור.

מלי

ב-17 באוגוסט הבאנו למנוחת עולמים את חברנו היקר גלעד כרמון.

גלעד נולד בעפולה ב-9.8.1942, להוריו דב (יצקו) ורחל, שאז נקראו וינשטיין ובהמשך עברתו את שמם לכרמון. הוא היה בן המחזור השלישי של ילדי שמיר - קבוצת "לבנה", והתחנך בקיבוץ ובמוסד החינוכי בעמיר. בצבא שירת כחבלן בחי"ר ואחר כך בשריון. ב-1966 השתחרר מצה"ל והפך לחבר קיבוץ.

בשמיר עבד גלעד בענפים שונים, בהם המטבח והמסגריה, אך בעיקר עבד בגידולי השדה, כשבמסגרת הענף הוא ממלא תפקידים רבים, כולל את זה של "רכז הטרקטורים" של הקיבוץ. בהמשך עבר למפעל האופטיקה, שם עבד עד ליציאתו לפנסיה.

בינואר 1967, כשגלעד עבד בגידולי השדה, אירע מה שידוע בשמיר כ"תקרית", שבה הופגז הטרקטור שבו נסע ליד גונן על ידי הסורים, ובהמשך נורו מטחים רבים על כלי רכב נוספים של שמיר שנסעו על הציר לכיוון גונן. גלעד, שלא נפגע כשהטרקטור שלו הופגז, היה בג'יפ שנורה, בדרכו למסור עדות על התקרית במטה הגוש, ושם נפצע בכתפו. הוא פונה לקרית שמונה ואחר כך לצפת, שם נותח והחלים. ביוני אותה שנה, במלחמת ששת הימים, הוא היה בחטיבת טנקים שהגנה על הגבול עם מצרים.

גלעד פגש בשמיר את מלי, שהתחנכה כאן, והם נישאו. נולדו להם נורית, חיים ונטלי, ובסוף ימיו הוא זכה ליהנות מהנוכחות של כולם לצידו, כשהם חזרו לשמיר והקימו כאן משפחות.

בשאלון פרטים אישיים שהועבר פעם לחברי שמיר, גלעד כתב בשאלון שלו, בסעיף תחביבים: "גן נוי, ובעיקר רקפות". זה היה התחביב הראשי שלו, ועם השנים הוא הקים ליד בית המשפחה חממה גדולה ומושקעת, שבה טיפח צמחים שונים שמכר או חילק לאנשי הקהילה. הוא השקיע בחממה היפה את מיטב זמנו כפנסיונר, ותמיד נהנה לשמוע את קריאות ההתפעלות של המבקרים בה. לפני כמה שנים גלעד חלה. לאחרונה עבר להיות מטופל בסביון, ומשם הועבר לאשפוז ארוך בצפת. הוא נפטר מוקף במשפחתו, והיום הוא נקבר בקיבוץ שבו נולד, באדמה שאותה עבד מאז היותו נער.

אני משתתפים בצערם הכבד של מלי, של נורית ואורי, חיים ורווית ונטלי ואפרת, של הנכדים האהובים ושל כל בני המשפחה.

יהי זכרו של גלעד ברוך.

פרוטוקולים

ועדת תכנון | סיכום ישיבה מספר 108

מ-27.6.2023

4. עמדות טעינה לרכב חשמלי ברחבי הקיבוץ. נטע מציג: נערכים לקליטת רכבים חשמליים בשמיר. כרגע יש שתי עמדות טעינה הפתוחות לציבור: ליד המוסך ובין שלא"ג לכביש הכניסה. יש אישור תקציבי להוספת שתי עמדות נוספות בקיבוץ במהלך 2023, ונערך סקר תשתיות חשמל (מרכזיות ופילרים). נראה שניתן להוסיף כשלושים עמדות במקומות שונים בשמיר, ובהתאם לשינויים טכניים עתידיים יתכן שהמספר יהיה גדול יותר. מובן שתידרש השקעה בתשתיות חשמל כדי לחבר את עמדות הטעינה. עמדות נוספות יתוקצבו לשנת 2024 ויתווספו בהתאם לצורך. הוספת העמדות לא אמורה להשפיע על זמינות החשמל בשמיר.

יש בקשה לחניות עם עמדות טעינה שיהיו נגישות לכל אנשי הקיבוץ, והוזכר שחניות עם עמדות טעינה יתפסו מקום של חניות רגילות, שגם כך נמצאות בחוסר מול מספר כלי הרכב הפרטיים. לכן יש לנסות להוסיף חניות רגילות נוספות. הועלו שתי דרכים אפשריות לקביעת מיקומן של עמדות הטעינה החדשות:

- לפרסם סקר ציבורי כדי לדעת היכן צפויים לחנות הרכבים החשמליים הבאים.
- לקדם התקנת עמדות עוד השנה ללא סקר, בצפון מזרח וצפון מערב הקיבוץ, כדי ליצור פיזור מלא שלהן בשטח (שתי העמדות הקיימות הן בדרום הקיבוץ).

אייל מירון יביא מתווה ותקנון למזכירות הרחבה.

5. שינוי נופי וגינון בבריכת השחייה. נטע הציג את התכנון שהוכן על ידי משרד "מידות ומעשי נוף". העקרון המנחה

הוא הקטנת שטחו של פארק הבריכה על ידי הזזת הגדר המקיפה. לפרויקט מתוכננים שלושה שלבים:

- א. יצירת משטח לפוד טראק במרכז הפארק, ויישור המדשאה המשמשת לאירועים. יצירת קיר תמך למדרון מפסל האיילה ומטה. טיפול בכביש כניסה כולל שער כניסה מקורה במטפס, והכנת חנייה לקלנועיות וקלאב קר כדי שלא יכנסו למתחם. חידוש והוספה של גינון.
- ב. יצירת שביל טיול מסביב לבריכה (רובו לא מבטון) ומתקני טבע לילדים. שתילת חורשה גדולה במשטח של מגרש הכדורגל לשעבר.
- ג. טיפול וחשיפת הנחל לכלל הציבור, בניית גשר מעץ והכנת שביל להליכה

משתתפים: עובד, נועם סגל, נטע, זמיר, יוסי, איציק, יוחאי, איל מירון, חיים שלמה, אסנת גמרסני, אמציה, דודו טריגר

1. שיפוץ והוספת ממ"ד לבית מרית רונן. נטע מציג: בפניה הצפון מזרחית מוצע להוסיף את הממ"ד. יש שם פילר חשמל המזין את בתי שכונת הבריכה (פילר 24) וצריך להוציא אותו ואת תשתיות החשמל מחוץ למגרש.

הוחלט: התוכנית אושרה.

2. הוספת ממ"ד לבית דינה ויגאל בן אפרים. נטע מציג: מדובר בגרש מספר 61, דירה 2. משפחת בן אפרים מעוניינים להוסיף ממ"ד לבית, בצד הצפוני שלו.

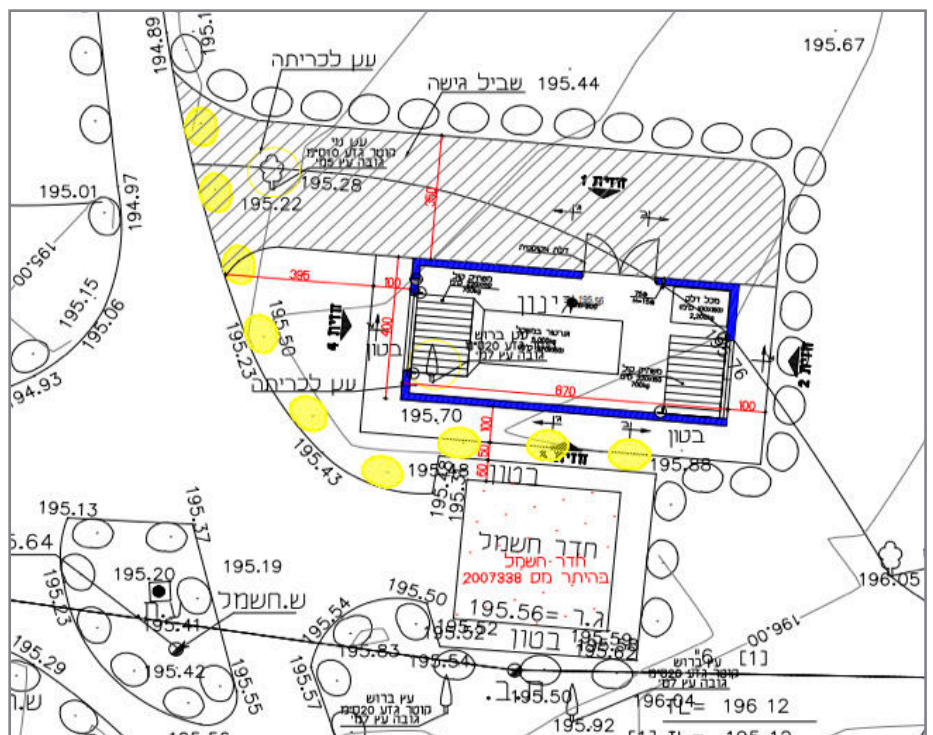
הוחלט: התוכנית אושרה.

3. גנרטור לשכונות הבזלת והכרם. נטע מציג: כדי להתקין גנרטור חדש לשכונות יבנה מבנה עם מיגון בצמוד לחדר החשמל של חברת החשמל. בבחירת המנח והמיקום נלקחו בחשבון כמה נושאים:

א. האפשרות שהגנרטור ירעיש בזמן עבודתו (יש משתיק קול לגנרטור בתוך המבנה).

ב. גישה לטיפול, תדלוק והכנסת הגנרטור. למבנה נדרש היתר בנייה והוא אמור להיות ממוגן. נערך סיור של צוות מטעם הוועדה בשטח, כדי לבדוק את כל ההשלכות האפשריות של כל מיקום.

הוחלט: התוכנית אושרה. זה המקום שנבחר:

(לא מבטון). חידוש הגשר המערבי ליד המשק וחידוש המדרכה ההיקפית בואך מתקן הסינון.
ס"ה אומדן מתכנן - כ-1.2 מיליון ₪ על פני כארבע שנים.
רוב חברי הוועדה חושבים שהקונספט נכון, אך מודאגים מהעלויות הגבוהות ומהאלמנטים שהוצגו בתוכנית. התבקשו (גם על ידי המזכירות הרחבה) להציג תוכנית רזה יותר ללא אלמנטים המייקרים את העבודות.
רשמו וסיכמו: נעם סגל ונטע שפיגלר

הנהלת הקהילה, סיכום ישיבה מיום 9.7.2023

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, הלל אפרת, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רונו, נעם ברן.

סדר היום

1. אישור פרוטוקול
2. עדכונים
3. הצגת מועמדת לתפקיד מנהלת החינוך הבלתי פורמלי - הדס גרינפלד
4. בחירת נציגי ציבור לוועדת תכנון
5. כרם ד' - רשימת הבונים
6. פנייה לתנועה הקיבוצית לשינוי התקנון לבחירת מזכ"ל התנועה

סיכום הישיבה והחלטות

1. פרוטוקול הישיבה הקודמת אושר.
2. עדכונים:
 - א. עדכון בנושא אישי.
 - ב. עדכון בנושא אישי.
3. הצגת מועמדת לתפקיד מנהלת החינוך הבלתי פורמלי - הדס גרינפלד (מוזמנת)
 - א. עובד הציג בפני ההנהלה את תהליך האיתור של מנהל/ת לאגף החינוך הבלתי פורמלי. צוות האיתור כלל את קרן בראליה, מנהלת משאבי אנוש, מירי מירון, נציגת ועדת חינוך, אביעד דינור, מנהל החינוך הבלתי פורמלי במועצה האזורית, ועובד בן זאב, מנהל הקהילה. מתוך כ-25 קורות חיים שהגיעו, בחר הצוות להיפגש עם חמישה מועמדים, ומתוכם הוא ממליץ פה אחד על הדס גרינפלד לתפקיד מנהלת אגף החינוך הבלתי פורמלי.
 - ב. הדס הציגה את עצמה בפני הנהלת הקהילה וענתה על שאלות שעלו של חברי ההנהלה.
- הוחלט:** הנהלת הקהילה מקבלת המלצת צוות האיתור, וממליצה על הדס כמועמדת לתפקיד. הבחירה תתבצע בישיבת המזכירות הרחבה הקרובה.
4. בחירת נציגי ציבור לוועדת תכנון - מוזמן נטע שפיגלר.
 - א. נטע שפיגלר, מנהל אגף התשתיות, הזכיר להנהלת הקהילה כי על פי תקנון ועדת התכנון יש להחליף

את נציגי הציבור בה. נטע פירט את תהליך האיתור שנעשה, והציג בפני ההנהלה את מי שהגישו מועמדות לחברות בוועדה: אורלי קידר, אסף גולן, אריק סגל, גידי גורביץ', חיים צ'רני, יהודית מסד, ישראל ריבקין ומיקי ויסמן.
ב. נטע המליץ להנהלת הקהילה לאשר את כל שמות הפונים אך להוסיף לוועדה כעת רק שניים מהם, כדי לשמור על הזיכרון הארגוני.
הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת את מינויים של שמות המועמדים לוועדת התכנון, ופי המלצתו של נטע מחליטה כי בשלב הנוכחי יצטרפו לוועדה ארבעה אנשים - אורלי קידר, חיים צ'רני, יהודית מסד ומיקי ויסמן. ברבעון השני של שנת 2024 ייכנסו ארבעת החברים הנוספים - אסף גולן, אריק סגל, גידי גורביץ' וישראל ריבקין.
5. כרם ד' - רשימת הבונים - מוזמן נטע שפיגלר
א. נטע ועובד הציגו להנהלה את תשעת הפונים לבנייה בשכונת הכרם ד', העומדים בקריטריונים לבנייה (חברי קיבוץ, מעל גיל 33, החיים בשמיר יותר משלוש שנים): יוני ויעל צ'רני, נעמה קמחי, רועי ולירון שפיגלר, צרויה וגידי רונן, שני לוי, עמית וליך צור, אדם חלפי, אוטיליה מילר, וכן רות וחיים כרמון (מבקשים לשפר את מגורי הקבע שלהם).
ב. בדיון בהנהלה עלה גם אופן ההגדרה, והעובדה שבהגדרות הבתים בשכונות הכרם א', ב', ו-ג', משפחות שביקשו לשפר את דיור הקבע שלהם היו האחרונות לבחור מגרש.
הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת את רשימת הפונים לבנייה בשכונת הכרם ד'. הקדימות של משפחות צעירות בבחירת מגרשים על פני משפחות משפרות דיור תישאר כפי שהייתה בעת בניית השכונות הקודמות.
6. פנייה לתנועה הקיבוצית לשינוי התקנון לבחירת מזכ"ל התנועה
א. עובד הציג להנהלה פנייה של כמה קיבוצים כולל שמיר, לתנועה הקיבוצית, לתיקון תקנונה כך שכל חבר קיבוץ יוכל להתמודד על תפקיד מזכ"ל התנועה ולא רק מי שהוא חבר קיבוץ לפחות חמש שנים.
ב. יואל מרשק מהתנועה הקיבוצית הצטרף לשיחה באופן מקוון, ואמר כי הבקשה אמנם נכונה וראויה, אך מטעמי חוסר זמן עד לבחירות הקרובות (פברואר 2024) הוא ממליץ שלא להיעתר לה, אלא לדון בנושא רק לאחר הבחירות (הערה: חברים המעוניינים בחומר רקע על הבקשה מוזמנים לפנות לעובד).
הוחלט: לאחר דיון ער הוחלט ברוב קולות לאשר את הפנייה, ולהגיש את הבקשה למזכירות התנועה הקיבוצית כדי שיערך דיון בה במועצת התנועה.
רשם: עובד

הנהלת הקהילה, סיכום ישיבה מיום

30.7.2023

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, הלל אפרת, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רון, נעם ברן (זום).

נעדרו: מירית מירון

סדר יום

1. אישור פרוטוקול
2. עדכונים
3. נושא אישי
4. אישור איתי אלוני כמורשה צפייה בחשבונות שמיר
5. אישור פתיחת חשבון בנק נוסף לשמיר
6. תשלומי הורים במערכות החינוך

סיכום הישיבה והחלטות

1. פרוטוקול הישיבה הקודמת אושר.

2. עדכונים:

א. עדכון בנושא אישי.

ב. עדכון בנושא אישי.

ג. תקנון הפנסיה של שמיר: צוות הפנסיה בשלבי סיום של גיבוש התקנון, והוא יגיע בתקופה הקרובה לדיון במזכירות הרחבה.

ד. אחראי בית העלמין: בימים הקרובים יצא קול קורא לתפקיד, שיהיה כפוף למנהלת אגף הרווחה של שמיר.

ה. צוות ציבורי בנושא יזמויות בקיבוץ: הצוות החל להיפגש, ובחודשים הקרובים יגבש המלצות שיובאו לדיון ואישור במזכירות הרחבה.

3. נושא אישי.

4. אישור איתי אלוני כמורשה צפייה בחשבונות שמיר - מוזמן אילן בלום

עובד בן זאב עדכן כי לצורך הפעלת גוף ההשקעות של הקיבוץ (הסנ"ה) - איתי אלוני, שמנהל את הפעילות, נדרש לצפות בחשבונות הקיבוץ, ולכן נדרש אישור הנהלת הקהילה.

הוחלט: הנהלת הקהילה אישרה פה אחד הרשאת צפייה לאיתי אלוני בחשבונות הקיבוץ.

5. אישור פתיחת חשבון בנק נוסף בשמיר - מוזמן אילן בלום

עובד בן זאב עדכן כי לצורך הפעלת גוף ההשקעות של הקיבוץ (הסנ"ה), הקיבוץ נדרש לפתוח חשבון בנק נוסף, ולכן נדרש אישור הנהלת הקהילה.

הוחלט: הנהלת הקהילה אישרה פה אחד את פתיחת חשבון הבנק.

6. תשלומי הורים במערכות החינוך - מוזמנים מאי יחזקאל, הדס גרינפלד, אילן בלום

א. עובד הציג בפני הנהלה נתונים על עלויות הפעלת מערכות החינוך בקיבוץ, על מרכיב תשלומי ההורים

והשקעת הקיבוץ במימון הפעילויות, וכן השוואה של הדברים מול קיבוצי האזור.

ב. לאורך השנים גדלו עלויות הפעלת המערכת (בעיקר בשל עלייה בעלויות השכר, וכן בשל הגידול בעלויות הפעילויות החיצוניות). לעומת זאת, בשנים האחרונות תשלומי ההורים כמעט שלא עלו (בשש השנים האחרונות נעשו שתי העלאות של 5% בכל פעם), ובפעמים שהנושא עלה הוא נדרש לדיונים ארוכים בהנהלת הקהילה ובמזכירות הרחבה.

ג. לצורך הדיון במזכירות הרחבה, הנהלה התבקשה להמליץ על מנגנון שקושר את גובה תשלומי ההורים לעלויות המערכת. ההצעה שהוצגה בפני הנהלה הייתה קביעת האחוז שבו מממן הקיבוץ כל אחת מהפעילויות, כך שמימון יתר הפעילות יהיה באחריות ההורים.

הוחלט: להמליץ למזכירות הרחבה על המנגנון המוצע, וכאפשרות נוספת להצמיד את תשלומי ההורים בכל קבוצת גיל לממוצע האזורי.

רשם: עובד

הנהלת הקהילה, סיכום ישיבה מיום

20.8.2023

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, הלל אפרת, זהר אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רון, מירית מירון, נעם ברן.

סדר יום

1. אישור פרוטוקול
2. עדכונים
3. נושא אישי
4. קדימות משפחות למגורים בשכונת הכרם ד'
5. מודל תגמול במערכת החינוך הבלתי פורמלי

סיכום הישיבה והחלטות

1. פרוטוקול הישיבה הקודמת אושר.

2. עדכונים:

א. עובד עדכן שלא צלח הניסיון להביא לדיון במועצת התנועה הקיבוצית את שינוי התקנון הקובע קריטריונים למועמדות למזכירות התנועה.

ב. עובד עדכן שיש התקדמות גדולה בתהליך קליטת בני התושבים. הצוות נפגש עם כ-30 חברי קיבוץ וקיבל מהם פידבק על טיטוט המתווה, ובעקבות כך נעשו בו התאמות. השאיפה היא להביא בספטמבר את טיטוט המתווה לדיון במזכירות הרחבה, ולקיים הצבעת קלפי בנושא במהלך חודש אוקטובר.

3. נושא אישי

4. קדימות משפחות למגורים בשכונת כרם ד'

בשימור עובדים טובים לאורך זמן, וההבנה שהעובדים במערכת הם ברובם צעירים/סטודנטים, כך שברוב המקרים המדריכים לא נשארים יותר משנתיים/שלוש. **הוחלט:** המודל שהוצג אושר פה אחד. ההנהלה הנחתה את הצוות לשים דגש על תוספות שכר שינתנו במעבר לשנות עבודה השנייה והשלישית במערכת, כדי לתמרץ את העובדים להישאר לתקופה משמעותית יותר. בנוסף, ציינה ההנהלה כי יש לשים דגש גם על הטבות שיכולות להינתן מעבר לשכר, כגון מחיר הדירות שבהן גרים העובדים, וכן הטבות נוספות בשכר הדירה. **רשם: עובד**

א. עובד עדכן כי בשכונת הכרם ד' יש תשעה מגרשים מוכנים לבנייה, אך כרגע יש רק שמונה משפחות העומדות בכל הקריטריונים, כך שיש אפשרות שמשפחה נוספת (שאינה עומדת בכל הקריטריונים) תצטרף ותבנה אף היא בשכונה.

ב. למרות שבשמיר יש תקנון מוגדר לפתיחת שכונות חדשות (וכן סדר הקדימויות בין המשפחות), אין הגדרה ברורה על פי אלו קריטריונים אמורה להיות העדיפות בין המשפחות שאינן עומדות בכל קריטריוני הסף לבנייה.

ג. בנוסף, בתקנון לא נקבע איך לנהוג מבחינת סדר הבחירה, במקרים שבהם לאחר הגרלת סדר בחירת המגרשים תחליט משפחה שלא לבנות ולפנות את מקומה בשכונה, וכן במצב שבו משפחה תחליט שלא לבנות לאחר בחירת המגרשים.

ד. הוחלט שמנהל הקהילה יגבש צוות אד-הוק שימליץ להנהלת הקהילה על הקריטריונים למתן עדיפות בין משפחות שאינן עומדות בכל הקריטריונים לבנייה בשכונה.

ה. עוד הוחלט כי אם לאחר הגרלת סדר בחירת המגרשים תחליט משפחה שלא לבנות ולפנות את מקומה בשכונה, כל יתר המשפחות "יקודמו" בתור לבחירת מגרש, והמשפחה החדשה שתיכנס במקום המשפחה המפנה תהיה בסוף התור לבחירה.

ו. לבסוף הוחלט כי אם, לאחר בחירת המגרשים, תחליט לבסוף משפחה שלא לבנות ותפנה את מקומה בשכונה, יפורסם "מכרז" למגרש על פי הקריטריונים הנהוגים בשמיר. לצורך מכרז זה המשפחות שכבר בחרו מגרשים בשכונה ייחשבו ככאלה שיש להן כבר בית קבע.

5. מודל תגמול במערכת החינוך הבלתי פורמלי - מוזמנות מאי יחזקאל, הדס גרינפלד, קרן בראליה

א. הנושא מוצג בהמשך למודל התגמול במערכת החינוך בגיל רך, שעליו הוחלט לפני כשנה, ועל פי בקשת המזכירות הרחבה להחיל מודל דומה גם במערכת החינוך הבלתי פורמלי. בנוסף, תפיסת שכר כדוגמת זו היא לא פחות מהכרחית בתקופה שבה יש קושי גדול לגייס עובדים למערכות החינוך הבלתי פורמלי בכל האזור.

ב. עובד הציג את מסמך העקרונות לתפיסת השכר בחינוך הבלתי פורמלי (המעוניינים יכולים לקבלו אצל עובד), וכן את צורת העבודה שעל פיה תעבוד המערכת מעתה והלאה. בדומה למודל של החינוך בגיל הרך, הקובץ מגדיר שכר בסיס לכל העובדים במערכת ותוספות שכר בהתאם לקריטריונים שונים: אופי התפקיד, ותק במערכת בשמיר, ניסיון רלוונטי קודם, הכשרות רלוונטיות וכו'.

ג. בדיון עלו פעם נוספת החשיבות שההנהלה רואה

נעים להכיר

הילה עמלני ורועי שטוסל / נעמה אבני בייפוס

את התואר. הילה עצמה סיימה את התואר הראשון אחרי חמש שנים, ומיד המשיכה ללימודי התואר השני בכימיה חישובית. היא מסבירה שכימיה חישובית היא מעין מודל מתמטי המתאר איך מתנהגות מולקולות. כלומר - פחות ערבוב חומרים במעבדה ויותר עבודה מיחשובית על נוסחאות בכימיה. הקשר עם רועי התקדם במסלול המהיר, ותוך כשלושה חודשים כבר עברו להתגורר יחד. רועי סיים את לימודיו והתחיל לחפש עבודה, ומהר מאד מצא אותה בחברת אינטל שישבה אז בקיבוץ יקום, לא ממש קרוב לבאר שבע. לכן הם החליטו לעבור לרחובות, כשהילה ממשיכה את לימודי התואר השני בעיקר מהבית. זה המקום לספר שהילה ורועי חולקים אהבה גדולה לחתולים. את החתול הראשון הם אימצו ברחוב בבאר שבע כחצי שנה אחרי שנפגשו. גם החתולה השנייה נמצאה שם, ולאחר שעברו לרחובות אימצו את חתולתם השלישית.

ההחלטה על המעבר לרחובות הייתה כורח המציאות, כי צריך היה למצוא מקום מגורים אי שם בין יקום לבאר שבע. תל אביב לא הייתה אופציה מאחר ששניהם לא אוהבים אותה, ורחובות התאימה כי רועי גדל בה ומרגיש שם בבית. הם שכרו דירה דרך חברת משפחה, שבהמשך גם התפתחה בינם לבינה חברות מופלאה. בחמש השנים שבהן התגוררו ברחובות רועי נסע מדי יום לפתח תקווה, לשם עברה חברת אינטל, והילה נסעה והתייסרה בתחבורה הציבורית לבאר שבע לאוניברסיטה.

קצת על רועי: הוא מקרית עקרון, והתחנך במערכת החינוך הקיבוצית: בגנים של גבעת ברנר, בבית הספר היסודי בנען, ואז בחטיבת ביניים ברחובות. לכן הסביבה הקיבוצית איננה זרה לו.

כשהילה סיימה את התואר השני היא החלה לחפש עבודה ברחובות, בדגש על קרוב לבית. לבסוף מצאה עבודה בחברה בשם "סיגמה אולדריץ'", המוכרת מאד בתחום הכימיקלים וממוקמת במרחק הליכה מדירתם ברחובות. הילה אומרת שהיא הייתה אז "על גג העולם". תוך כמה שבועות הגיעה גם הצעת הנישואין, כשהזוג כבר ארבע שנים ביחד. ואז, בעודם מתכננים את חתונתם, הגיעה הקורונה. היא שיבשה את חייהם, אבל הייתה גם האירוע שקירב אותם לחזרה לשמיר. רועי התחיל לעבוד מהבית והילה, שרק התחילה לעבוד בחברה החדשה, מצאה את עצמה מבודדת במעבדות שאליון נכנסה לראשונה. אבל לאט לאט העבודה חזרה לשגרה. הילה עבדה שלוש שנים ב"סיגמה אולדריץ'", והיא ורועי החלו לחשוב על הרחבת התא המשפחתי.

הילה עמלני, בתם הבכורה של חנה וטל עמלני, נולדה בשמיר לפני 35 שנים. בין חבריה לשכבה נמצאים נטלי כרמון, מיכל שילוח, יונת צור, תומר שילוח, רביב בול, דנה נתנזון, ועוד. עוד משחר ילדותה היא נמשכה למדעים, והיה לה ברור ונהיר שיום אחד תהיה חוקרת ומדענית. תיכון למדה בעיינות ירדן, שם התאהבה בכימיה בזכות מורה מעולה שהיה לה, איסמעיל מבוקעתא, שעורר בה את האהבה הגדולה לנושא.

בצה"ל הילה שירתה בחיל הקשר, ואחרי הצבא חזרה לשמיר, עבדה מעט בחדר האוכל ולאחר מכן עברה לעבוד בספא של מלון פסטורל בכפר בלום, שם עבדה למעלה משנה. "על הדרך" היא עשתה פסיכומטרי, וחסכה כסף לטיול הגדול. תשעה חודשים בדרום אמריקה, זה היה הטיול שלה, והיא יצאה אליו עם בחורה נחמדה שהכירה בפורום המיועד לטיולי צעירים מסוג זה. שלושה חודשים היא טיילה עם אותה בחורה, שהסתברה כהתאמה מצוינת, ואז הצטרפה אליה ג'יי, אחותה המאומצת (בת נעל"ה שהתחנכה בשמיר) והן נפרדו מהחברה והמשיכו שתיהן. הן טיילו ביחד כארבעה חודשים, שבסופם הצטרפה אליהן גם אמא חנה לעוד כחודש. זה היה כשהן היו בבואנוס איירס, משם נסעו שלושתן לברזיל לחגוג את הקרנבל. מריו דה ז'נרו שבו חנה וג'יי ארצה, והילה המשיכה לטייל בברזיל עוד חודש. במאי אותה שנה, כחודשיים אחרי הקרנבל וכדי להגיע ארצה בזמן ליום הזיכרון, חזרה הילה לשמיר. לאחר כמה חודשים היא התקבלה לעבודה בשלא"ג והחליפה את דלית יניב שיצאה לחופשת לידה. בשלא"ג עבדה כשמונה חודשים, והספיקה גם לצאת לגיחות קצרות לספרד ותאילנד לפני שנסעה ללימודים בבאר שבע.

לאוניברסיטת בן גוריון היא הגיעה בעקבות חברה טובה ממעין ברוך, שלמדה איתה בעיינות ירדן. ההתאקלמות שם הייתה קלה בהרבה בזכות העובדה שהיא הצטרפה לחברה כשותפה לוויולה בשכונת רמות. בהתחלה למדה הנדסת כימיה, אבל החליטה שזה לא ממש מתאים לה ועברה ללמוד כימיה. בין שנת הלימודים הראשונה בהנדסת כימיה לשנה הראשונה בכימיה היא לקחה שנת חופש מלימודים, נשארה בבאר שבע ועבדה.

את רועי פגשה הילה בסוף השנה השנייה ללימודי התואר, שהייתה בעצם השנה הרביעית שלה בבאר שבע. רועי גר בבניין הסמוך, אבל הפגישה הראשונה שלהם הייתה באפליקציית היכרויות. גם רועי למד באוניברסיטת בן גוריון, הנדסת חשמל, ובאותו זמן היה בסוף השנה הרביעית ללימודיו ונשארה לו קצת פחות משנה לסיים

הגיעו לשמיר, וביוני נולד בנם יובל. כרגע הילה מבלה אתו בבית בחופשת לידה. הם אומרים שההשתלבות החברתית בשמיר הייתה קלה. להילה יש חברות בנות קבוצתה, ובתור אמא טרייה היא משתייכת גם למועדון היוקרתי "מועדון העגלות" של שמיר, שם נמצאות אתה עוד אמהות טריות כמו רויטל אלוני, קרן לנדמיסטר, עדן שילוח, אורית גולדשטיין ועוד.

נהניתו מאד להכיר את הילה ורועי המקסימים, ואת יובל הקטן. אני מאחלת להם חיים מאושרים ומספקים בשמיר.

חתונתם נערכה עם קהל מצומצם על רחבת אולם הספורט בשמיר. מור מירון הפיק להם חתונה מהחלומות. נכון שלא הגיעו אליה 150 אורחים כמתוכנן (קורונה...) אלא רק כ-50, אבל היו אלה בני המשפחה והחברים הקרובים ביותר. האורחים נשארו עד לכיבוי האורות בסוף המסיבה, ועד היום הם לא חדלים מלהזכיר את החתונה ההיא, המיוחדת והשמחה.

בערך לפני שנה נפלה החלטה על מעבר לשמיר. הילה הייתה בהריון, ועברה לעבוד חלקית מהבית. הגורם המרתיע ביותר בעבור רועי היה המרחק מהעבודה, אבל נכון להיום הוא עדיין עובד באינטל, עדיין מהבית, ומגיע לפתח תקווה פעם או פעמיים בחודש. בינאר הם

מדור הטבע של עירית / עירית שני

כ-30 פרחים מעל לקודמים, והפרחים שנפתחו בלילה הקודם נסגרים.

הפרח הבודד קטן וצבעו לבן, כשמחוץ לו עובר פס ירוק. הוא שופע צוף ופרוש לרווחה, ולכן זוכה לביקור של מגוון חרקים גדול. מאלה נודעת חשיבות רבה להאבקה בעיקר לדבורי דבש, לצרעת הפלך, לצרעה מזרחית ואולי גם לתנשמית (מין עש). מבקרים אחרים הם בעיקר "שודדי צוף" שאינם מועילים להאבקה, כגון נמלים, זבובים ודבורים בודדות קטנות, שאינן מסוגלות להאביק משום שבגלל גודלן אינן מגיעות לצלקת כשהן גומעות צוף או מלקטות אבקה.

בחודש החורף מצמיח החצב עלים ירוקים גדולים ורחבים שאורכם כ-30 ס"מ. העלים בשרניים-גלדניים, דמויי חרב רחבה, והם מכוסים בשכבת שעווה המקנה להם גוון כחלחל. הם אינם נאכלים בזכות הרעל המצוי בהם, וכך מבצעים את ההטמעה ובזכותם הבצל גדל ומגדל בתוכו את הפרח שיופיע בעונה הבאה. פרוי של החצב משולש בחתך רוחב, ובו זרעים עטופים במעטה ספוגי-שעמי קל משקל שסביבו קרום בלתי חדיר למים, למרות שהחצב אינו גדל ליד מים. כל תנועה של רוח או פגיעה של בעלי חיים מטלטלת את עמוד התפרחת נושא הפירות הבשלים, ומפיצה את הזרעים למרחקים.

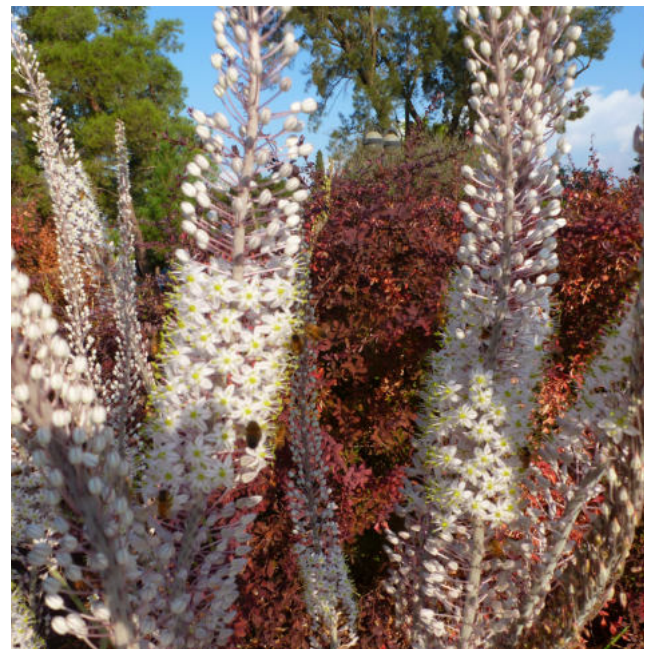
חבצלת החוף *Pancratium maritimum*, משפחת הנרקיסיים

פרח החבצלת

עד שייצא העיתון לאור, חודש אוגוסט יגיע לסופו ואולי נזכה לספטמבר קריר מעט יותר. שנת תשפ"ג מתקרבת לסיומה וכבר אפשר לברך ב"שנה טובה". כמו תמיד, את השנה החדשה מבשר החצב. אמנם בעבר כבר כתבתי עליו, אבל כיוון שזה אחד מהצמחים האהובים עלי, אשמח לספר עליו שוב.

חצב מצוי - *Drimia aphylla*, משפחת האספרגיים (בעבר שייכו אותו למשפחת השושניים)

חצבים ליד חדר האוכל

החצב ידוע כאחד מ"מבשרי הסתיו", שכן בארץ ישראל הוא מתחיל להציץ מתוך הבצל שלו סביב ט"ו באב, החל באמצע החודש, ויש הדורשים את שמו מהצירוף "חצי אב". עם זאת, הסיבה המוכרת יותר לשם שניתן לו היא יכולתו "לחצוב" בסלע ולהקשות על אלה שמנסים לעקור אותו. החצב הוא גיאופיט, כלומר צמח שבחלק מהשנה מתים כל חלקיו שמעל פני הקרקע ונשאר רק איבר אגירה תת-קרקעי. הוא בעל הבצל הגדול שבבצלי צמחי הארץ, וקוטרו יכול להגיע עד ל-20 ס"מ. מהלך החיים של החצב מחולק לשתי עונות: בנובמבר יוצאים העלים, הנשארים ירוקים כל החורף וראשית האביב. באותה תקופה נוצרת התפרחת, אך היא נשארת חבויה בתוך הבצל. באפריל מתייבשים העלים, וכל חלקי הצמח שמעל לקרקע מתים. בסוף הקיץ (אוגוסט) עולה עמוד הפריחה הגבוה (70 עד 180 ס"מ). הוא יחיד ואינו מסתעף, ועשרות פרחים (50 עד 250) ערוכים לאורך חלקו העליון. הפריחה מתחילה מלמטה, ובכל לילה נפתחת קבוצה נוספת של

חצבים בנבי יהודה

קרנום אסייתי - *Crinum asiaticum*, משפחת הנרקיסיים

צמח בצל ממשפחת הנרקיסיים, המגיע מהאזורים הטרופיים והסובטרופיים של מזרח אסיה. לקרנום יש

קרנום אסייתי

שושנת עלים צרים וארוכים, שמתוכה מתרוממים עמודי פריחה הנושאים פרחים לבנים יפהפיים שמהם יוצאים אבקנים ארוכים בגוון סגול. העלים הירוקים נמצאים כל השנה, והפרחים מופיעים בחדשי הקיץ. אני לא זוכרת ממי קיבלתי את הצמח או מתי, אבל הוא גדל אצלי שנים רבות ופורח כל שנה מתחת לעץ הלימון. עמוד הפריחה גבוה מאוד כ-60 ס"מ, ועל כל עמוד שישה פרחים. הצמח, על כל חלקיו, רעיל.

צילום: עירית שני

החבצלת אינה שייכת לאזורנו, ובחרתי לכתוב עליה משום שהיא, כמו החצב, פורחת בעונת הקיץ והסתיו. בנוסף לכך גידלתי שנים רבות חבצלת בגינתי, ועכשיו היא פורחת אצל עופר מאחורי הבית. חבצלת החוף מציגה פריחה מפוארת בסתיו. היא גיאופיט עם בצל רב-שנתי גדול. עליה סרגליים, בשרניים מעט ומסתלסלים, ערוכים כולם בבסיס הצמח בלבד. לעלים גוון מכחיל בגלל ציפוי שעוותי המגן עליהם בפני המלח הנישא כרסיסים עם רוח הבאה מהים. הגבעול מוצק, ירוק, חסר עלים לחלוטין וגובהו עד 60 ס"מ. חבצלת החוף פורחת מסוף יולי עד אוקטובר (כמו החצב), בעונה שמעטים בה הפרחים האחרים. הפרח לבן צחור, אורכו עד 13 ס"מ והוא בולט לעין, שופע צוף ומדיף ריח נעים וחזק. יש לו כותרת משפכית בת שישה עלים, המאוחים לצינור ארוך בחלקם התחתון ומופרדים לאונות צרות בחלקם העליון. במרכז צידם החיצוני יש רצועה ירוקה לאורך מפנים לעלי העטיף עולים שישה אבקנים מאוחים ומורחבים, והם יוצרים תוספת פעמונית גדולה ולבנה של כתר פנימי או עטרה, המוסיפה חן רב לפרח (כמו בנרקיס). הפרח נפתח עם ערב ונובל למחרת בשעות הבוקר המאוחרות. הוא מתאים להאבקה על-ידי חרקי לילה, ואכן מואבק בעיקר על-ידי רפרפים, הפעילים בשעות בין הערביים. כל צמח מצמיח רק גבעול אחד, שאינו מסתעף. בראש הגבעול נישאת התפרחת, ובה עד תריסר פרחים הערוכים בסוכך.

חבצלת החוף גדלה בחופי צפון הארץ, ברצועה הקרובה ביותר לים ("חגורת הרסס") והחשופה לרוחות הבאות ממנו ומביאות עמן רסיסי מים מלוחים. רק מינים מעטים של צמחים מסוגלים לצמוח בתנאים אלה, וכל מין כזה פיתח הסתגלויות מיוחדות כדי לשרוד ברסס מי הים.

אישית לגמרי, אבל אחריה יש חשיבות להימצאות בתוך התרחשות הנמדדת גם במספר האנשים שבה, בגודל ההמון וב"רעש המצרפי" שנוצר בה, המצטרף לקולות ולמראות ממאות מקומות אחרים.

אליעזר שביד, במאמר על מעמדו של היחיד במשנת שפינוזה, כתב כי לשיטתו של ההוגה בן המאה ה-17, בני אדם, כשהם חלק מהמון, נוטים לראות את הטוב שבהנאות גופניות, בשלטון ובכבוד, וכי הם שמחים בסיפוקם של אלה וחרדים מהיעדרם. הוא גם העיד על עצמו שאותן מטרות גורמות לו לאי-נחת, אבל הוא אינו בטוח שההמון טועה. שפינוזה, שהעניק למחשבה היהודית והעולמית גישה פילוסופית פורצת דרך באמצעות גיבוש של חשיבה ביקורתית בדרך אל האמת, שהיא הטוב האמיתי, חווה התנכרות של "ההמון" הקהילתי שאליו השתייך (קהילת יהודי אמסטרדם). הדבר העמיק אולי את נטייתו לחשיבה ביקורתית נוקבת, אך לא הביא אותו להתנכרות ליהדות, שמבטאים מודרניים שלה, כמו תנועת ההשכלה והתנועה הציונית אימצו בחום את החשיבה הביקורתית.

לסיכום, אפשר לומר שההשתייכות שלנו להמון המוחה מבוססת על חשיבה ביקורתית ועל הצורך ליצור משקל נגד מול המון אחר, שבזהירות רבה אפשר לכפור כך או אחרת במידת הביקורתיות שלו.

ב-1967, כשהיינו עסוקים בניצחון ובכיבוש (של חבלי א"י וגם של מתנדבות שהחלו להגיע אז), יצא לאקרנים הסרט "הרחק מההמון הסוער", שהוא עיבוד לספרו של תומס הארדי "הרחק מההמון המתהולל" (Far from the Madding Crowd). הסרט עסק בסיפורה של צעירה כפרית באנגליה הוויקטוריאנית של המאה ה-19, שירשה אחוזה והתמודדה מול כמה מחזרים שביקשו לחבור אליה. שמו נלקח מתוך בית משיר של המשורר הבריטי מהמאה ה-18 תומאס גריי:

Far from the madding crowd's ignoble strife
Their sober wishes never learned to stray
Along the cool sequestered vale of life
They kept the noiseless tenor of their way.

שמם של הספר והסרט שימש מאז לתיאור ולניתוח הוויות שלא היו קשורות בהכרח לתוכן ולעלילה המקוריים, וגם לא לדברי מבקרים רבים שראו ביצירה ביטוי לגישה המגדרית המסורתית של התקופה. הוא שימש בין היתר להדגשת הייחודיות והעצמיות מול השתייכות עדרית לקבוצה אנושית, ארגון או תנועה המונית, או להתנגדות לה. חלק מהשימוש בביטוי הופנה אל המונח "אינדיבידואליזם", תפיסה פילוסופית שלפיה הפרט הוא ישות העומדת בפני עצמה והוא המרכז, לא הכלל או הקהילה, ולכן אין להכפיף את האינטרס האישי שלו לטובת אינטרסים של הכלל. "אין לך חופש הראוי לשמו אלא רק זה בלבד, המרשה לנו לבקש את טובתנו או לפי דרכנו או, כל זמן שאיננו מנסים למנוע מאחרים את טובתם הם או להפריע בעד התאמצותם להשיגה. כל אחד ואחד הוא השומר הנכון לבריאותו הגופנית, השכלית והרוחנית" (עפ"י ג'ון סטיוארט מיל, "על החירות"). אך גם כאן יש טעות בפרשנות, כיוון שהתפיסה האינדיבידואליסטית אינה שוללת השתייכות לקבוצה או לגוף מסוים, אלא קובעת שהבחירה להשתייך אליהן צריכה לנבוע מחשיבה ורצון אוטונומיים של הפרט.

בחודשים האחרונים נמצא חלק גדול מאיתנו בעיצומה של מחאה פוליטית וחברתית המונית, שמטרתה למנוע כינון של משטר דיקטטורי בישראל. וכאן אני מוצא את עצמי, יחד עם מאות אלפים ממגזרים שונים וממסגרות שונות, משתתף באירועי מחאה שונים שלא אני הגיתי ולא אני תכננתי או יזמתי. בסיטואציה הזו יש חשיבות עצומה לעצם היותי חלק מההמון הסוער. אמנם ההחלטה לצאת בכל פעם לאירוע כזה או אחר היא

אני לא עשיתי את שלי (אסור להרים רחפן כל כך קרוב לגבול, ובטח לא כשהזוג הקיסרי מתארח בסוויטה המלכותית).
הם חזרו ונסעו והמשיכו להזיז דברים מכאן לשם. אני פשוט ישבתי על כיסא מתקפל ועניתי לשלוש שיחות טלפון בדקה, עד שהסלב הגיע, נשלח הלאה ואפשר היה לחזור הביתה למיטה הנוחה ולמזגן.
למחרת קיבלתי את תמונת הרחפן המצורפת. הם עשו גם את המשימה שלי. ארגנו רחפן והביאו את המאני-שוט. קוראים להם עתיד מאור, ברק מאור ויהלי קורלנדר, והם ההווה והעתיד של מדינת ישראל. כשאנשים כאלה נמצאים לצידנו יש סיבה טובה לאופטימיות.
תחייכו. הוא בדרך החוצה. אחרי שילך - נתחיל לתקן את מה שהרס. יש לנו יופי של עתודה אנושית בשביל זה. ביחד ננצח!

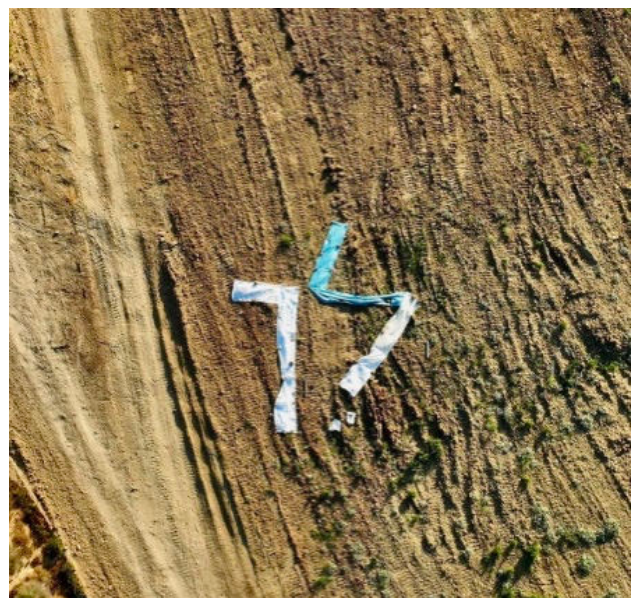
הערב יורד על בייס-קמפ נבי חזורי, למרגלות נווה אטי"ב הנצורה.

מהצהרים עולות קבוצות קטנות של לוחמי חופש נחושים, בדרך לא דרך, אל מאחז הדמוקרטיה בשטח ההרחבה של נווה אטי"ב. מאוחר יותר הם ייתנו למאהל את השם "נווה רודן", אבל כרגע הם פשוט הולכים בשטח, מלווים במורי דרך מחברי הקבוצה הצפונית של "אחים לנשק".

ליד הכניסה לשביל המוביל למאהל כמה שולחנות לבנים עם אוכל, עוגות ומים, וקבוצה רנדומלית של לוחמי דמוקרטיה נייחים, כאלה שלא זזים מכאן כרגע ומקבלים את פני הבאים. הם לא יודעים, אבל בין היתר אנחנו מחכים לאיזה סלב מחאה שיגיע לשטח ויצטרף למאהל.

בינתיים שאולי עושה קפה, לירן מחלק עראק ועאז מעוספיא מדבר על אבא שלו זכרונו לברכה, שנפל במערכה במדי צה"ל.

מכיוון הכביש (החסום) היורד מנווה אטי"ב צצים גבר מבוגר ושני נערים. כולם בחולצות "אחים לנשק". כולם גליליים אסלים, עם פודרה על הנעליים ובשיער. עכשיו הם ירדו מהמאהל המתהווה ותכף אולי יעלו שוב (שלושה ק"מ בעלייה, בשביל עיזים לא-קיים), אבל כרגע יש להם משימה להספיק לפני רדת החשיכה: הם מוציאים מהבגאז' ערמת פלריגים בצבע תכלת ומתחילים ללכת בשביל המוביל למאהל. חדורי מטרה ולגמרי לא מוטרדים מהחושך היורד. "תשיגי רחפן", אני מקבלת עוד משימה בלתי אפשרית לפני שהשלישייה נעלמת בין השיחים. הם עשו את שלהם.

צילום: שי חזן

תשובות לחידון של גדעון:

- 5' וואס מלכזט א'
- 4' לאמאזקט טולא ל'
- 3' מלכזט ז'
- 2' מולטל א'
- 1' מלכזט אק טלזי ז'

“מתווה הזכויות הנצברות” של שמיר, וביצועו - ריאיון עם פרדי גילדר / סיון קודלש

ליורש עצמו. ידענו שפתיחת חשבון בנק בארץ תהיה בעיה ליורשים שלא חיים בארץ, אבל הקיבוץ החליט שמקבל הכסף יצטרך לעשות מאמץ ולהגיע לארץ. משוכה נוספת שעליה היינו צריכים לדלג היא הבנק: כדי לנהל את המתווה צריך היה לפתוח חשבון נאמנות שאני הוא בעליו, ושב הקיבוץ יפקיד את הכסף המיועד לחלוקה ליורשים. בנקים לא אוהבים חשבונות נאמנות, וזה בלשון המעטה, כי אין בחשבונות האלה לא אובדרפט, לא תשלום בגין משיכות יתר ולא הלוואות, שהם הדברים שמהם הבנקים מרוויחים. לא מדובר בכסף גדול, והאחריות המוטלת עליהם מאוד גדולה כי תפקידם לוודא שהנאמן מעביר את הכסף למי שבאמת זכאי לקבלו. בנוסף, התברר שאפשר לרשום את הקרן רק על שמו של מי שהוא ה“נהנה” בחשבון, ועלתה השאלה מי הוא הנהנה כאן, הקיבוץ או היורשים? הבנו שהיורשים הם הנהנים בחשבון, אבל בשלב שבו פתחתי אותו לא היה ברור מי הם. הלא אחת מהמטלות שלי היא לאתר אותם, וזה טרם נעשה אז. אבל הסתבר שכ“נהנה” מוגדר גם מי שיכול להחליט לאן ילך הכסף, וזה בהחלט קיבוץ שמיר, וכך נקבע שהקיבוץ הוא הנהנה בחשבון, בכפוף לכך שכל העברה כספית מותנית גם בחתימת הקיבוץ. כל מה שאני מתאר לך כאן, בשתי דקות, לקח בפועל

נפגשתי עם פרדי גילדר, עורך דין ותושב שמיר, לדבר על מתווה הזכויות הנצברות שלנו. פרדי הוא מנהל קרן הנאמנות שהוקמה לצורך העניין, ותפקידו לאתר את יורשי החברים שנפטרו, ושזכאים לקבל את פירות הנכסים של הוריהם/קרוביהם, ולהעביר את הכסף אליהם.

ספר לי על המתווה. מה נעשה עד עכשיו?

ההחלטה על מתווה זכויות נצברות התקבלה בקלפי באוקטובר 2021, והיא קובעת שהקיבוץ מחלק סכום מסוים מתוך פירות הנכסים שלו ליורשים של חברים, בכפוף לשני תנאים: שהחבר שנפטר לא “הגיע” לגיל מאה לפי תאריך הלידה שלו, ושהיורשים מציגים צו ירושה או צו קיום צוואה המעיד שהם יורשיו על פי חוק. איפשהו באפריל 2022 נשאלתי אם מתאים לי לעסוק בנושא, ואני עניתי בחיוב והגשתי הצעה כספית והצעה איך לנהל את ההסדר. בספטמבר 2022 נחתם הסכם ביני לבין הקיבוץ, ובמשך חמישה חודשים התנהלו פגישות שלי עם הצוות המנהל את המתווה מטעם הקיבוץ. מהתחלה היה ברור שעלולות לצוץ כל מיני בעיות, למשל הדרך שבה ייקבע מי הם היורשים, שדווקא הייתה פשוטה כי הכל הוגדר מראש במתווה. הוחלט שצריך צו ירושה או צו קיום צוואה, כדי שלא להסתמך על כל מיני שמועות או ניחושים, ושהכסף יועבר רק לחשבון בנק בישראל השייך

חודשים ארוכים, ואני לא בטוח שאם קיבוץ שמיר לא היה מנהל את כספו בבנק מזרחי, הבנק היה מסכים לכאב ראש הזה. זה בהחלט כאב ראש, כי מדובר בסכומים משמעותיים.

אחרי שנקבעו נהלים וצלחנו את פתיחת חשבון הנאמנות, התחילה בעצם המשימה שלי. בסוף ינואר 2023 קיבלתי מאילן, מנהל הכספים, טבלה עם שתי עמודות: שמות האנשים שהלכו לעולמם ושהיו חברים במועד פטירתם (מדובר בכמה עשרות), והסכום שיורשיהם זכאים לקבל. בנוסף, קיבלתי מהקיבוץ רשימה של קרובי משפחה המתאימים להגדרה של יורשים (קרובים מדרגה ראשונה) של אותם חברים. לי עצמי אין כל נגיעה בתוכן הרשימה, וזה לא במנדט שלי. זה לא שפתאום יכול מישהו לבוא אלי ולהגיד "תשמע, הדוד שלי היה פה חבר, ומגיע לי". ולמרות זאת, בזכות פנייה אלי מצאנו שבגלל טעות ברישום תאריך הלידה נפל מהרשימה אחד מהחברים הזכאים, וזה כמובן תוקן.

בינואר 2023 התחלנו לטפל בהעברת הכסף, וגם זה לקח זמן כי עמדת הקיבוץ הייתה שעד שלא ברור למי הוא מחולק אין סיבה להעביר אותו לבנק. בסופו של דבר הועברו אלי באפריל שלוש "חבילות": פירות הנכסים של 2021, פירות הנכסים של 2022 והמענק המיוחד בגין מכירת האופטיקה. כך שלמעשה היו שלוש חלוקות שהתאחדו לאחת.

הטיפול בחלק מרשימת היורשים היה קל, כי מדובר באנשי שמיר, שלחלקם גם טיפילתי בעבר בהוצאת צו ירושה. כאן לא הייתה שום בעיה. אבל חלק מהיורשים, בגלל שמדובר בקיבוץ, לא הוציאו בכלל צווי ירושה כי עם פטירת הוריהם לא היה להם מה להוריש. לחלק מאלה היה קשה להבין למה צריך בכל זאת צו ירושה, למרות שברור שהם היורשים. אבל זה לא תמיד ברור. כדי לסייע להם יזמנו מפגש של יורשים פוטנציאליים, שם הסברתי מה אני צריך מהם, ולמה. כדי לאתר יורשים שלא הכרתי פניתי למשרד הפנים בניסיון למצוא את כתובותיהם, ונעזרתי גם בוותיקי הקיבוץ, שהשלימו לי את הפאזל. אז גם גיליתי קשרי משפחה פה בשמיר שלא הכרתי, כמו אשה שהחליפה את שמה בנישואים ולא ידעתי שהיא אחותו של ההוא, וכו'. היה מקרה באמת קצת מצחיק, כשבאה אלי יורשת שלא גרה בשמיר. מהון להון במהלך הסתבר לי שאחין שלה גם הוא ברשימה, ואותו לא הצלחתי לאתר. לא ידעתי בכלל שהוא אחין שלה, ובאותה פגישה היא התקשרה אליו וסגרה לי את הקצה הזה. הוא לא ידע שאני מחפש אותו, ואני לא ידעתי איך למצוא אותו. ובכלל לא ידעתי שיש קשר משפחתי ביניהם.

יש מקרים פשוטים, כשברור מי הילדים ומי היורשים, אבל פגשתי לצערי גם מקרים אחרים, למשל זה של אדם עירי שמצאתי כי הייתה לו אחות שגם הוציאה צו ירושה

בענייניו. לרגע שמחתי שיש למי לפנות ולמי להוריש, אבל אז הסתבר שגם היא הייתה ערירית. היה עצוב מאד לגלות שלאותו חבר שמיר ולאחותו לא נשארו בני משפחה. היה גם מקרה של חבר שנפטר לפני עשרות שנים בגיל צעיר מאד. הוא היה נשוי ולכאורה אשתו היא היורשת שלו, אבל מאחר שלא היו להם ילדים - גם להוריו יש זכאות. כדי לקבל את חלקה האישה צריכה להוציא צו ירושה על שמו, ולצורך זה היא זקוקה להורים או - אם הם לא בחיים - לאחים שירשו אותם. זה מהלך לא פשוט בכלל, ואני לא יכול לסייע בו. היו כמה חברים צעירים שנפטרו בשירות הצבאי, וההורים ירשו אותם, אבל חלקם לא בחיים כבר. בכלל, פתיחת הנושא יכולה להיות גם פתיחה של פצעים מלפני עשרות שנים. אמנם למטרה חיובית, אבל זה בכל זאת בעייתי. יש אנשים ששמחים מאד לקבל פתאום כסף למרות שאין להם שום קשר לקיבוץ היום. לחלקם אפילו לא היו הורים בשמיר, אלא אחות בודדה שההורים (שכבר נפטרו) ירשו אותה. אני לא בטוח שהם יודעים בכלל איפה זה שמיר, אבל ככה הקיבוץ החליט.

בסוף אפריל השנה, אחרי שהצלחנו לאתר חלק גדול מהיורשים ופתרנו את הבעיות הטכניות, חילקנו את הפעילה הראשונה והמשמעותית. חלק מהיורשים כבר היו חסרי סבלנות. מאז בוצעו עוד שתי העברות קטנות לאנשים בודדים, וכיום כ-85% מהכסף כבר חולקו. למעשה, נותר לנו לטפל בכמה בעיות קצה, שלחלקן אני לא בטוח שיהיה פתרון. כ-20% מהיורשים הפוטנציאליים לא קיבלו את הכסף, את חלקם לא הצלחתי לאתר וחלקם עומדים בפני תהליכים משפטיים מורכבים כדי להוציא צו ירושה.

אתה בעצם אומר שיש חברים שכרגע עוד בכלל לא ידוע מי היורשים שלהם?

יש לפחות שניים שאין לי קשר אתם. היו כאלה שמצאתי כתובת במשרד הפנים, אבל מכתב ששלחתי חזר. איתרתי כתובת במקום אחר, וגם משם חזר המכתב. אולי הם חושדים שמדובר ב"נסיך הניגרי" משמיר. זה מוביל אותי לעניין נוסף שגם אליו נחשפתי לצערי, והוא סכסוכים משפחתיים, חוסר שיתוף פעולה וחוסר רצון בכלל. אחים שאינם בקשר... סיפורים עצובים. אני מנסה ליצור קשר עם האח, אבל אחיו סגרו לך את הדלת. זה לא נעים, אבל זה חלק מוכר של הסיפור של צוואות וירושות. ברגע שמעורב כסף, לאנשים מסתובב קצת הראש ולפעמים הם מאבדים מהמשפחתיות. פתאום יש על מה לריב. אני חייב לומר שאני רואה זאת לא רק פה, אני בעוד ענייני צוואות וירושות שבהם אני עוסק. כמובן שאני לא נכנס להיסטוריה המשפחתית, כי זה לא ענייני.

אם הנפטר השאיר אחריו משהו כתוב ומסודר, לכולם הרבה יותר קל. אבל יש גם אנשים שבכלל שכחו שיש צו הורשה. ההורים או האחים נפטרו לפני המון שנים, ועכשיו

על קליטת בני התושבים בשמיר / אורי ונדרמיר

מי הם

לפני שבוע פגשתי בברכה בחור נפלא בן 25 שגדל פה, בקיבוץ, בן של תושבים ותיקים בשמיר. אני מכיר אותו מאז שהיה ילד. בעקבות המפגש עמו החלטתי לכתוב לקהילה שלי.

זכיתי לעבוד עם הנוער של שמיר ב-14 שנים האחרונות בכל מיני תפקידים, ויצא לי להכיר את רוב רובם של "בני התושבים", כמו שהם נקראים, ולראות אותם גדלים. אלה נערים מדהימים, מוכשרים, ערכיים ויפים, הם הקרם של הנוער בחברה שלנו בכל מדד אפשרי - לימודים, שנת שירות, צבא, ובעתיד מי יודע לאן יגיעו (הדבר נכון כמובן לכל הנוער שגדל בשמיר). הדבר החשוב הוא שהם חלק בלתי נפרד מהקהילה שלנו! בדיוק כמוני הם נולדו פה, גדלו פה והם קוראים למקום הזה בית (אם אתם חושבים שאני מגזים תשאלו את הילדים והנכדים שלכם, אלה החברים הטובים שלהם). אתם רואים אותם ביחד בחגים, בכלבו, במגרש או באולם הספורט, בבריכה, בחדר האוכל ובכל תחום בחיי הקהילה שלנו, ביחד, בלי להבדיל בין הסטטוס של הוריהם.

לדעתי - לקבל לקהילת שמיר את בני התושבים זו הזדמנות פז לחזק את עצמנו באנשים מדהימים, וההזדמנות הזו היא חד-פעמית כי הם גדלו פה, הם שייכים לכאן, הם חלק מהדנ"א שלנו. הם - זה בעצם אנחנו.

אני מבין שכסף הוא חלק חשוב בחיים, ולא צריך להתעלם ממנו. ברור שצריך להיות הסדר כספי כלשהו. אבל כסף הוא לא הכל בחיים! אלה השכנים שלנו, חלק בלתי נפרד מהקהילה. גם במובן הכלכלי הצר הם יהיו תוספת כוח איכותית ומוכשרת לשותפות הכלכלית שלנו: הון אנושי (אני לא אוהב את המונח). והם הון אנושי עם קשר עמוק למקום. כזה שאי אפשר לקנות בכסף. האינטרס שלנו הוא שהם יישארו כאן.

חבל שלא זכיתם להכיר אותם כמוני, כי אז אולי הייתם מבינים את גודל ההחמצה אם נפספס אותם כחברים. אבל אני בטוח שלכל אחד מכם יש חבר עם ילדים או חברים של ילדיהם שהם תושבים ולא חברים. תחשבו כמה נכון הדבר, לתת לילד הזה או להוריו הזדמנות להצטרף לחברים לקהילה שלנו. בוא נתווכח פחות על סכומים או פסקאות מהסכמים, ונמצא דרך לאפשר זאת.

הם הולכים להוציא צו ירושה ומגלים שכבר הוצא פעם צו כזה. במקרה מסוים התקבלה תשובה שהצו הוצא בבית דין רבני. לפעמים אנשים גילו פתאום שיש להם צו ירושה והם בכלל לא ידעו על כך.

אתה מרגיש שלמדת להכיר את שמיר דרך הפעילות הזו?

גם ככה, למרות שאני תושב, ובגלל שיש לי הרבה לקוחות פה, אני מכיר. אבל יש כאמור חיבורים משפחתיים שלא הכרתי, וגיליתי שנישואים שניים היו כמעט סטנדרט פה. מישהי אמרה לי פתאום "אתה יודע שגם ההוא חצי אח שלי"... לא היה לי מושג. את שכבת המייסדים לא הכרתי, ופתאום אני מכיר אותם באופן אישי. כשאני בא נקלע לבית העלמין להלוויה ועובר בין השורות, השמות מקבלים פתאום משמעות. הם לא רק שמות שחקוקים באבן. כי אני מכיר את ההרכב המשפחתי ויודע איפה גרים הילדים והנכדים, מה גם שלכל משפחה יש את הייחוד שלה: יש כאלה שמהן אף אחד לא נותר פה, או שנשאר רק אחד מהאחים. גם מאחורי זה יש סיפורים: למה אף אחד מהם לא נשאר? למה ההוא עזב בכעס, ולמה מישהו אחר החליט להישאר?

אנשים מספרים לך את הסיפורים?

אני לא שואל, ואני חושב שמספרים בעיקר על אחרים. כשהייתי צריך עזרה למצוא יורשים ולא ידעתי איפה להתחיל, נעזרתי ביחסי החברות שלי עם חברים ואמרת: "אני מנצל את זה שאתה כבר פה. תגידי לי, מי זה?" ומסתבר שמי שחשבתי שהוא אח של ... הוא לא. רק אותו שם, במקרה. וגם ההפך. אנשים שלא חשבתי שקשורים וגיליתי שהם דווקא כן מי שחיפשתי. לפעמים כל מה שצריך זה שביב מידע כדי להשלים את החיפוש. מספיק שמישהו מספר שאחותו גרה בקיבוץ מסוים. ובאותה הזדמנות לפעמים מספרים לי גם על משפחות אחרות, בדרך כלל לא על עצמם.

יש לך המלצות לחברים איך להתכונן לקיום המתווה אחר מותם?

ההמלצה היא: תכתבו! אם אתם כותבים צוואה תוסיפו גם הערה כללית על דברים שעשויים להגיע לכם בעתיד. היה לנו מקרה של מישהו שכן כתב צוואה אבל לא התייחס לכך, והיורשים נאלצו להוציא צו ירושה שעסק רק בעניין ספציפי זה. כשחבר שמיר כותב היום צוואה, הוא בהחלט חייב להתייחס גם לנקודה הזאת, שיהיה ברור. כי המתווה לא מדבר על ירושה ולא מדובר בכספי ירושה על פי דין. קמה פה זכאות לאחר הפטירה, לא בגלל משהו שצריך היה להתקבל קודם לכן. זה לא חוב שהיה קיים לפני מות החבר ועכשיו גובים אותו, אלא זכאות שנולדה לאחר לכתם. לא ירושה. הקיבוץ משתמש בצו ירושה כי אין דרך אחרת לזהות יורשים.

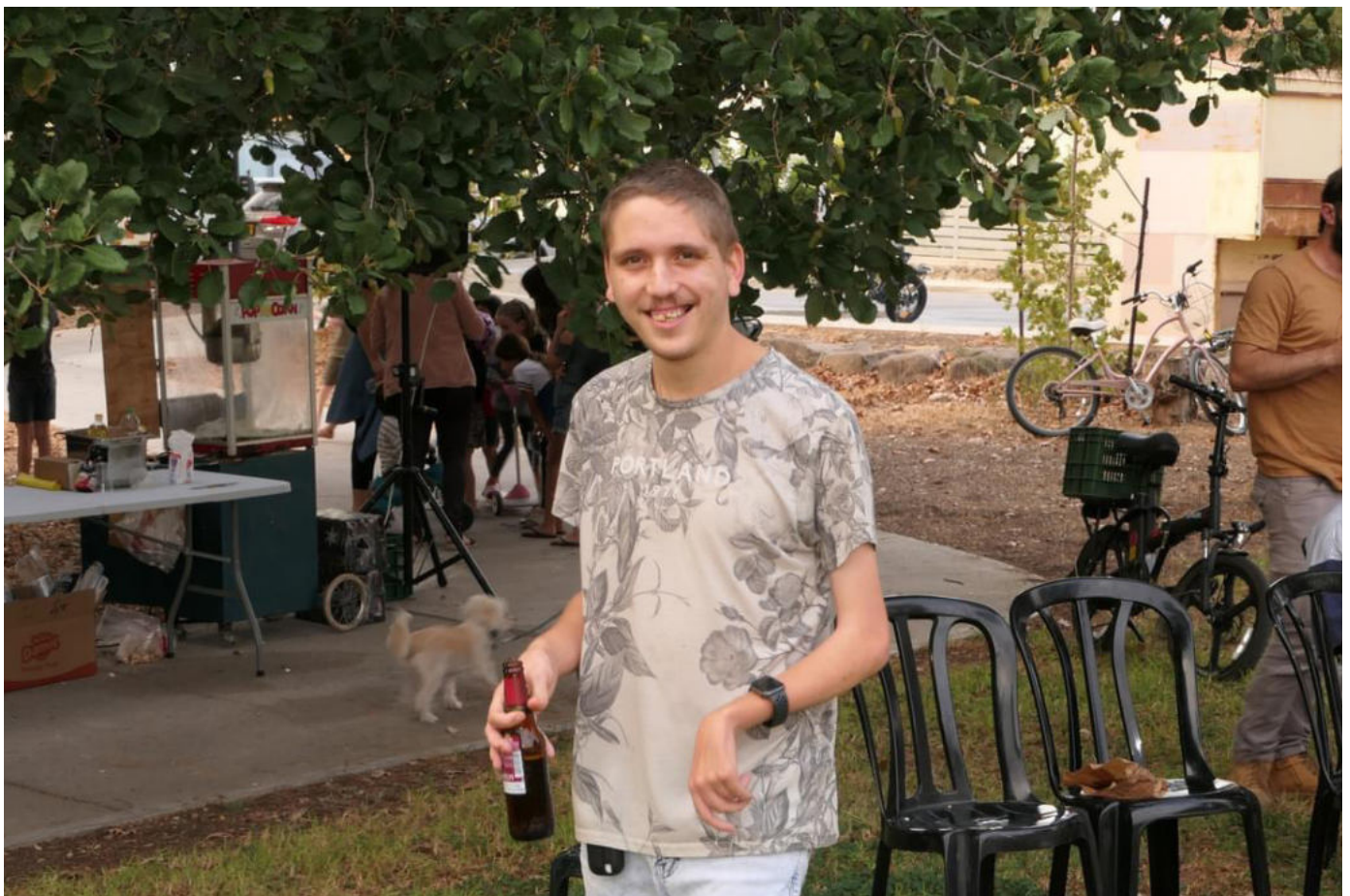
תודה רבה לפרדי על הטיפול במתווה הזכויות הנצברות, ותודה על ההסבר המעמיק.

בסיפור חיי ובספרי הפתיעה אותי מאוד, ואם תרשו לי לעוף קצת על עצמי אז וואלה - הרגשתי גאה מאד. ומגאווה אחת לשנייה: בתחילת הקיץ הייתי חלק ממארגני מצעד הגאווה הראשון בגליל. אספר כאן סיפור קטן: כשהמצעד החל לצעוד הגיעה פתאום אישה מבוגרת, שלמרות שנקעה את הקרסול זמן קצר לפני זה, בהפגנה ברמת הגולן, היא החליטה לצעוד אתנו. הרגשתי אחראי לאישה הזו, שעוצרת כל שלושה צעדים כי המאסף עבר לנסוע בראש השיירה, הלכתי איתה עד שגם אני הייתי צריך למהר לעמדותי. וזה שוב הזמן והמקום להודות לאנשי שמיר על העזרה בארגון האירוע. ולבסוף - בסוף השנה חזרתי לעשות משהו שלא עשיתי הרבה זמן - לכתוב כאן בעיתון. אני מאחל לכולנו שנה שקטה יותר, שנה יפה יותר ובעיקר שנה טובה יותר.

את השנה התחלתי בכך שניתנה לי הזדמנות ראשונה לקרוא משירי מול קיבוץ שמיר בטקס ראש השנה. הזדמנות זו הייתה קצת חמוצה, משום שהגיעה בעקבות מותו של אמנון הרדוף האהוב, שהלואי שהיה נשאר איתנו ומקריא באהבה במקומי.

באחד בנובמבר התרחש אירוע שאומנם אינו אישי, אך הוא מספיק חשוב כדי להיכנס לסיכום השנה שלי: הבחירות לכנסת ה-25. זה אירוע שפיצל את המדינה, ושאחריו היא כבר לא נראית אותו דבר. אלפי המוחאים האמיצים שיצאו לרחוב להקים צעקה הם לגמרי גיבורים, אבל לי יש בעיה אחת עם הכל: הצעקות. אני מעדיף לכתוב. אומנם לא תמיד בתקיפות, לא תמיד את הדבר הכי פופולרי ולפעמים גם - רחמנא ליצלין - לא הכי מאוזן, אבל אני כותב.

רגעתי השיא שלי בשנה החולפת היו שלוש הרצאות שבהן סיפרתי על ספרי ואת סיפור חיי. הראשונה הייתה כאן בשמיר, במועדון הגיל השלישי. התגובות החמות והחיבוק החם חיזקו את תחושתי הטובה ואת הקשר שלי לקיבוץ. השנייה והשלישית היו בבית הספר התיכון שלי, אחת לכיתות ט' והשנייה מול תלמידים שלומדים בחינוך המיוחד והמורות שאיתן סגרתי מעגל. ההתעניינות

הגינה שלי / והפעם: גינתם של הדס בז ומתי חלפי

והדס עשו שיפוץ פנימי קטן וצביעה. כאמור, הם מרוצים מאד מהבית, כשגולות הכותרת הן המרפסת הירוקה והגינה רחבת הידיים.

מתי עובד בנוי ועוסק הרבה במוזיקה. הדס עבדה בעבר בבריכת השחייה בכפר בלום, ובשנים האחרונות אינה עובדת ומתחזקת את הבית ואת כלבי המשפחה. יש לה בת אחת, ניב, שגרה בחיפה ועובדת ברפאל. ליאן של מתי גרה בשמיר ועובדת באופטיקה, וזמר גר בהוסטל באור עקיבא, שם מתי מבקר אותו בכל יום שישי.

ההיסטוריה של הגינה:

מתי מספר שכחקלאי שנשמתו הוא שתל עם המעבר כמה צמחים בצד הבית, אבל עדיין לא עשה מהם ממש גינה. כשהדס הצטרפה, למרות שהיא לא הייתה לגמרי בעניין של גינון, הם בכל זאת יצרו גינת תבלינים קטנה בחזית הבית והוסיפו פרחים. לאט לאט נוספו גם עציצים, שתילים שונים ומתקן תלייה מעץ לעציצים, שמתי בנה. שניהם אוהבים צמחים טרופיים, ועם הזמן

ביתם של מתי והדס נמצא במקום טוב במרכז הקיבוץ. כל כך טוב, עד שלמרות שהוא מוגדר כבית מעבר ולא כבית קבע, הם כלל לא מתכוונים לעזוב אותו ולבנות להם בית חדש. באופן כללי הם מתנגדים "להשקיע בבטון", ויעשו זאת רק אם יש ממש צורך. הבית נמצא במרחק הליכה קצרה מכל המוסדות החשובים - חדר אוכל, כלבו, מרפאה, מזכירות, הפאב וגינת הכלבים, ושכניהם הם איריס ואלי סרף מצד אחד, ולירון ורועי שפיגלר-רז מצד שני. למרות המיקום המרכזי - כשישבנו במרפסת שלהם לדבר על גינתם היפה היו סביבנו שקט ושלווה כמו באחת מהשכונות המרוחקות.

מתי חבר של הדס, בת כפר גלעדי, כבר 12 שנים. לפני כשמונה שנים הוא עבר לבית הנוכחי, תחילה לבדו, ובהמשך הצטרפה גם הדס. מדובר בבית שבו שכנה בעבר מתפרת הקיבוץ, וכשהיא עברה למחסן הבגדים הוא שופץ למגורים. כשמתי עבר אליו הוא כמעט שלא שיפוץ אותו אחרי הדיירים הקודמים, ורק לפני כשנה הוא

המשך פיתוח הגינה:

מתי מתכנן לבנות מסלעה קטנה במקום העציצים והאדניות שבקצה המרפסת, ולהפוך את הדשא הלא-גדול שמול הבית לגן ירק.

מסר לסיום, לחברים הגננים: לחשוב מחוץ לקופסה! לא לעשות גינה גנרית, אלא את מה שמתאים לכם. וצריך הרבה אהבה לצמחים. בלי אהבה אין גינה!

נוצרה הגינה המרהיבה הנוכחית. השנה הם החלו לגדל ירקות - עגבניות, מלפפונים, חצילים ופלפלים, ולהמשיך מתוכננים עוד מינים.

ה"חלקה של הדס" הם העציצים שמשתרעים על קיר המרפסת המוריקה. בכל השאר מתי מטפל צמחים עונתיים מוחלפים לפי הצורך, וחלקם נשארים גם כמה עונות. מתי אומר שכשהוא חש צורך להוסיף או להחליף

שתילים - הדס היא זו שנוסעת למשתלות, קונה ומעצבת את הגינה. הוא זה ששותל, מסדר השקיה ומטפל בגינה.

השקיה וריסוסים:

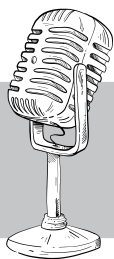
בחלק מהגינה יש מערכת השקיה, והשאר מושקה ביד. אין שום ריסוסים, מה שאומר שמתי מעשב ידינית, והוא לא כל כך נהנה מזה... אין גם גן, והכל בעבודה עצמית.

מה אתם הכי אוהבים בגינה?

מתי: להסתכל עליה. גם לעבוד בה זה סבבה, אבל לראות אותה גדלה ומתפתחת זה הכי הגדול. כיף לבוא הביתה ולקבל ממנה אנרגיות טובות, סיפוק והנאה. הדס: לשבת בין הצמחים ולחוש אותם. הם באמת מפצים אנרגיות טובות.

צילום: יעל קמחי אוראל

ראיון עבודה / והפעם עם עופר שני

והיסטוריות. אחרי גמר העריכה החומר מתורגם לאנגלית ועולה למערכת האינטרנט הפנימית של יד ושם. תיעוד שמקבל אישור הקשור בחוקי זכויות הפרט, מועלה גם לאתר האינטרנט של יד ושם. כיום, אחרי שנים רבות של תהליך הדיגיטציה וההנגשה, אפשר לרשום במערכת שם משפחה ושם פרטי, שנת לידה, שם עיר או כפר, ועוד, ולקבל מיידית כל מסמך או תמונה שקושרה לנתונים הללו. זו רמת נגישות לתיעוד הדורשת משאבים כספיים ואנושיים רבים, ולכן לא קיימת באף ארכיון אחר בעולם. העבודה עם התיעוד ביד ושם יוצרת מפגש יום יומי עם הצד האכזרי והקשה של המין האנושי, אך לצד זאת יש גם תחושה של יצירת משמעות לאנשים רבים מאוד בישראל ובעולם. הניצולים ובני משפחתם מוצאים מידע חדש ומרגש על יקיריהם ואף על עצמם, וזאת בזכות זמינותם והסדרתם של החומרים. אישית פגשתי אנשים רבים וסייעתי להם, כמו למשל אישה שגילתה שלסבה ולאביה היו כרטיסי קורא בספרייה בגטו וילנה; אדם שמצא כרטיס כניסה של אביו לבוכנוולד וכך גילה שהוא שהה במחנה זה, וחוקרים שהמידע שנאסף, נכתב וסודר סייע להם לגלות תיעוד שלא ידעו עליו כלל. זה קיצר להם את תהליך איסוף החומרים והרחיב את המידע על הנושא שחקרו.

דיגיטציה של מסמכים ממיקרופילם

בזכות הפרויקט שבו אני עובד מונגש מידע עצום לציבור, ללא צורך בהגעה פיזית ליד ושם ונבירה ארוכה במסמכים מצהיבים המקוטלגים באוסף ענק בעל כותרת בלבד (כמו ברוב הארכיונים). הפגישה עם ניצולים ובני משפחתם ועם החוקרים, התלמידים וכלל ציבור המשתמשים, מזכירה לי את חשיבותו העצומה של הפרויקט שבו אני לוקח חלק.

אנו פותחות בגיליון זה מדור חדש, ובו מספרים חברי קהילה על עבודתם והכשרתם המקצועית. ראשון הכותבים הוא עופר שני, ותודה לו על שהרים את הכפפה.

נתבקשתי לספר על עבודתי ב"יד ושם". שמי עופר שני, ומי שמכיר יודע שאני עובד בספריית הקיבוץ. זה כמובן נכון, אך במקביל אני עובד כבר 14 שנה כעורך הארכיון ביד ושם. בשנתיים הראשונות עבדתי ביד ושם עצמו, בירושלים, ואחר כך עברתי לעבוד משמיר דרך המערכת של יד ושם. לעבודה זו הגעתי בעת לימודי לתואר שני במכון ליהדות זמננו באוניברסיטה העברית. תחילה למדתי לתואר ראשון בהיסטוריה של עם ישראל ובספרות כללית, ואחרי הפסקה קצרה המשכתי לתואר שני. בתואר השני התמקדתי בלימודי השואה, ולכן היה טבעי שבבילי להיענות להצעת עבודה בתור עורך בארכיון יד ושם. באתי לראיון עבודה, והתקבלתי. תחילה חשבתי שאשאר בירושלים עוד זמן רב, אך געגועי לשמיר גברו. כשהודעתי על עזיבתי הקרובה הוצע לי להמשיך בעבודה מרחוק (כן, המון המון זמן לפני הקורונה). כך עשיתי ומאז אני שם.

יד ושם עצמו מחולק לשלושה אגפים עיקריים: אגף המוזיאון, שאליו מגיעים מרבית המבקרים; אגף בית הספר ללימודי השואה, שאליו מגיעות קבוצות מהצבא, מבתי ספר וקבוצות של מורים מכל העולם, ואגף הארכיון. תפקידו של הארכיון, שבו אני עובד, הוגדר ב"חוק זיכרון השואה והגבורה יד ושם" מ-1953, המעגן בין השאר את תפקידו של יד ושם "לכנס, לחקור ולפרסם את כל העדות על השואה". בארכיון יש כיום מעל ל-210 מיליון דפי תיעוד. החומר התיעודי כולל תיעוד של מוסדות יהודיים ומוסדות רשמיים אחרים, תיעוד מקורי נאצי, תיעוד הוועדות ההיסטוריות לחקר פשעי הנאצים, תיעוד משפטי שהוכן לקראת משפטים נגד פושעים נאצים, ועוד. בעשור הראשון של שנות האלפיים הוחלט להעביר את הארכיון תהליך של דיגיטציה והנגשה לציבור. התיעוד שקיים בו והתיעוד שנאסף כעת מחולקים לחטיבות שונות בידי היסטוריונים והארכיונאים. הם כותבים רקע ומידע היסטורי על החטיבות, והתיעוד שבחטיבות מועבר לרושמים בעלי ידע בשפה הרלוונטית. הרושמים עוברים על המסמכים, כותבים תקציר עם מידע על כל פריט (לדוגמה עדות או מסמך משפטי), ומכניסים למערכת פרטים כמו שמות אנשים ושמות מקומות. בתפקידי אני עוסק בעריכת המידע שנכתב על ידי היסטוריונים של יד ושם והרושמים, ובעיקר בתיקון של טעויות לשוניות

ירון מישר זכה בפרס של משרד התרבות ונשיא המדינה על מפעל חייו בשימור ריקודי העם הישראליים

ירון מישר, בן 72, הוא בן שמיר, בנם של שושנה ויניו פיצר ואחיהם של רותי יפת ועמית פיצר, חבר קבוצת "אורן". ב-1979 עזב את הקיבוץ במטרה ללמוד הוראת פיזיקה ומתמטיקה. לפרנסתו עבד אז כמדריך ריקוד בחוגי ריקודי עם למבוגרים, ובבתי ספר, גני ילדים, מועדוני קשישים והרקדות לציבור. זו הייתה תחילת עיסוקו רב השניים בתחום ריקודי העם בארץ, שעליו זכה לאחרונה בפרס עידוד יוצרים של משרד החינוך ונשיא המדינה, על "תרומתו האדירה לשימור תרבות ריקודי העם בישראל". חבר השופטים נימק את הבחירה בזכות העובדה ש"במשך עשרות שנים (הוא) יזם והקים במו ידיו מפעל ענק בשם 'רוקדים', שיש בו תיעוד ושימור

תרבות ריקודים העם הישראליים. (בנוסף) הוא ייסד את כתב העת 'רוקדים' - נרקודה' ואת האתר 'רוקדים', המספק לכל המבקש את המידע והכלים בתחום ריקודי העם הישראליים".

ביקשנו מירון שייספר על הרקע לקבלת הפרס, והוא נענה בשמחה: "נבזמן הלימודים) הריקודים דרשו ממני זמן רב, ולכן זנחתי את המקצועות הריאליים ולמדתי חינוך גופני בסמינר הקיבוצים. בתחילת שנות ה-80 הקמתי אולפן לעריכת מוזיקה לריקודי עם, שהופצה על קלטות טייפ, בהמשך על מינידיסקים, CD, וכיום בקבצי מחשב. לכל

יותר מוזיקה מצורפת חוברת הסבר לצעדי הריקוד.

בשנת 1987 יסדתי את מגזין 'רוקדים', ששנים רבות יצא בדפוס, בעברית ואנגלית, ונשלח לכל העולם. כיום הוא נקרא 'רוקדים - נרקודה' ונמצא באתר <http://magazines.rokdim.co.il>, שעובר עכשיו בנייה מחדש.

בתחילת שנות ה-90 התחלתי לצלם את הריקודים בווידיאו: הדרכת הצעדים ואחר כך הדגמת הריקוד. הופקו כ-130 קלטות וידיאו, וב-1999 הקמתי את האתר 'רוקדים' <https://rokdim.co.il>, שיש בו יותר מ-6,500 צילומי ריקודים ישראליים וריקודי עמים. תקציב האתר בא בעיקר ממנויים שנתיים ומתמיכות של אנשים שונים הרואים חשיבות בשימור החומר שאספתי. אני עדיין מדריך ריקודים לכל הגילים, מצלם ריקודים חדשים וישנים ומפיק מגזינים חדשים".

ברכות חמות לירון, ואיחולים להמשך מהנה ומוצלח של דרכך היצירתית והמקצועית.

מיומנה של רכזת הגיל השלישי / איריס פיאנקו-סרף

לי את האסימון לעומק. הבנתי שלציון של חג או כל אירוע/מפגש אחר יש משמעות בעבור האנשים וככל שההפנמה שלי הולכת וגדלה, כך הביצוע נכון יותר לאנשי הקהילה שלנו ויותר מותאם ומהנה! ואצלי, כמו אצלי, אין דבר כזה "לסמן וי". יש דבר כזה להשקיע, לחשוב, לתכנן, לחקור ולברר מה הכי יפגע בול בפוני ויכנס ללב, ואז נהנים וזה משפיע על הגוף ועל המוח, ואז מרגישים יותר טוב, וכו' וכו'. המעגל החיובי - אתם יודעים 😊.

מה היה לנו השנה, מעבר להיכרות, כניסה והסתגלות למועדון חדש-דנדש:

- כ-50 הרצאות ומפגשים, עם מרצים מבחוץ ומשמיר, בנושאים שונים ומגוונים, כולל ערבי תרבות פנימיים משלנו שכללו סיפורים אישיים מרתקים, מצגות מעניינות, ימי הולדת חודשיים, ערבי שירה, משחק, ציון חגים ועוד.
- כ-10 סרטי קולנוע שנבחרו בקפידה על ידי עדי חלפי.
- ארבעה טיולים בקונספט חדש שפיתחנו, כולם באזור שלנו, בהם גילינו מקומות חדשים ואנשים מעניינים.
- שני צוותים פעילים מאוד שעבדו חזק במהלך

לשנה טובה תכתבו ותחתמו.

אני מסכמת שנת פעילות ראשונה שלי בגיל השלישי! כשלומדים על זקנה ועבודה עם הגיל המבוגר, כל הזמן מזכירים לך כמה חשוב לקבוע שגרה ולשמור עליה. אך מצד שני, יותר ויותר מדובר על לאתגר את המוח, לאתגר בהתנסויות חדשות, בדברים חדשים ולא מוכרים, לפגוש אנשים, לשנות, לגוון, להתפתח! כן, כן, המוח יכול להתפתח ולהשתנות בכל גיל, וככל שנשכיל לאתגר אותו, כך נצליח לפתח אותו על ידי הקניית הרגלים חדשים ושמירה על הרגלים טובים קיימים.

אנשי שמיר מהגיל השלישי מאוד עסוקים! זאת עובדה, זה מצב חיובי ונתון. עם זאת, חשוב לתת מקום לפעילות קהילתית שתיתן להם מקום, בעיקר למי שכבר יצא ממעגל העבודה ולמי שיש לו פחות עניין והוא פחות מרגיש מחובר לנעשה בקיבוץ מבחינת תרבות, חגים ועשייה.

בפורים האחרון, כשנפגשתי עם חברי המועדון שלנו לציון את החג בפאב, שמעתי בין השורות את הרצון והצורך לציון חגים "באופן שיותר מתאים לנו", קרי - בעיקר בלי מוזיקה רועשת ועם תכנים שיותר מעניינים אותנו ויותר מתאימים. זה היה רגע מכונן עבורי, שהפיל

דברים, להציע, לפרגן או לבקש לשנות. אני פתוחה, זמינה ומזמינה כל אחד ואחת מחברי הגיל לפנות אלי בכל שאלה ובקשה.

מטרות לשנה החדשה שבפתח

- לקבוע שם חדש למועדון ולפעילות
- ליצור לוגו ומיתוג
- להיפגש עם יותר חברים שכרגע לא משתתפים בפעילויות
- לבצע פעילות רב-דורית בשמיר
- לצאת ליותר טיולים
- לשדרג משמעותית כמה דברים בפן המבנה הפיזי וסביבתו
- ויש עוד ...

אני מאחלת שנה טובה ומבורכת לחברי הגיל השלישי בשמיר, ולכל הקהילה הנפלאה שחיה פה! שימשיך שיתוף הפעולה בקהילה, שנהנה ביחד מכל היופי האנושי שיש כאן ומהאמצעים, הכלים והמתקנים שברשותנו. שנה טובה ומתוקה לכולם.

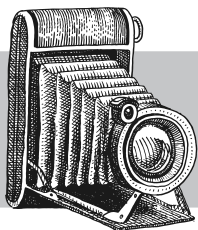

השנה - צוות הטיולים וצוות ימי ההולדת.
 • בחודש אוגוסט אתגרתי את עצמי ואת חברי הגיל באירוע שיא מיוחד במינו בבריכת השחייה שלנו. היה פשע לא להנות מהמקום המקסים הזה, שכל כך מזמין וכל כך מושלם לערב קיצי. לצאת קצת מהבית בשעה לא-שגרית, לטבול במים הנהדרים ולהנות ממופע מוזיקלי איכותי לאור ירח.

קצת על מאחורי הקלעים

צוות השטח של הרווחה, הכולל את אורית לשם - רכזת הרווחה, רחלי לנדמייסטר - "קהילת בקשר" ומטפלת שטח, רוני לוי-במני - מנהלת "סביון", ואותי, עובד כצוות. יש לי עם מי להתיעץ, את מי לשתף, כשהמטרה היא לעזור כמה שיותר לאנשים בקהילה ולתת מענה לבקשות וצרכים שעולים מעת לעת.

אני מרגישה הוקרה והערכה מצד חברי הגיל בקהילה, ואני שמחה שהרבה אנשים מרגישים בנוח לפנות ולבקש

החודש לפני... / מרית רונן

לגיוס לחייל הנשים הבריטי נבחרו רוניה שטרנברג, לאה שיינפלד וחוה מייסטר. בנוסף להם, שירתו בפלמ"ח או בפלי"ם שוריקה שפכנר, יוסף ביינר, צולו פלדמן, יואל גוטהרץ, דודל'ה בן חורין, שוליא רונן ומאיר אבני, ובמשמר החופים בובי יסעור, ליאון אילון וישראל פלדמן. את המוטיבציה לשירות תיאר ליוניה שכטר במכתביו לקיבוץ, לקראת סוף המלחמה: "...מצלצלים בי קולות זועה מטרנסזיטריה, טרבלינקה ומאידנק. סוף סוף אוכל לנקום נקמת עיר מולדתי, ביתי ההרוס, הורי, אחי ואחיותי, אשר אינם עוד בחיים...". פנחס סולומון כתב בזיכרונותיו: "החדשות על פלישת גרמניה לברית המועצות (שכללה אז את אזור בסרביה-בוקובינה הרומני) נחה עלינו כרעם ביום בהיר. היה זה בחדר האוכל וכל החברים הצטופפו סביב מכשיר הרדיו ובדריכות האזינו לכל מילה. הרגשתי שהאסון השיג אותי, בדמיוני ראיתי את אבא אמא יחד עם כל יהודי העיירה רצים לתחנת הרכבת עם חבילות, עולים לקרונות ונוסעים ללא כתובת על מנת להמלט ולברוח מהשטן" (פנחס סולומון, בדרכים ב', עמ' 39). הקשר עם המגויסים נשמר, ככל האפשר, דרך מכתבים ומברקים, וכשאפשר היה נשלחו אליהם עלוני הקיבוץ. בכל עלון פורסמו עדכונים למגויסים, לצד פינת עדכון לחברי הקיבוץ מתוך מכתבי המגויסים הביתה.

ב-22.9.1940 החליט קיבוץ שמיר, שישב אז ברמת יוחנן, לשלוח מתנדבים לצבא הבריטי, שייבחרו באמצעות הגרלה.

שאלת הגיוס לצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה קרעה את היישוב היהודי בארץ. מצד אחד - המאבקים לגירוש הבריטים, נגד ה"ספרים הלבנים" שפרסמו ולמען סיום המנדט, הגדירו כל יהודי המשתף פעולה עם הצבא הזה כבוגד. אך מצד שני - זוועות השואה, שהחלו להתפרסם בהדרגה, וההצלחות המדאיות של הצבא הגרמני בשנות המלחמה הראשונות, הפכו את גרמניה הנאצית לאויב עליון, ואת הצבא הבריטי, שנשא אז בנטל המלחמה בה, לבעל ברית. בן גוריון, יו"ר הסוכנות היהודית, הגדיר זאת: "נילחם בספר הלבן כאילו אין מלחמה בהיטלר, ונילחם בהיטלר כאילו אין ספר לבן". היו שראו בגיוס הזה מטרה כפולה - לחימה בנאצים, והנחת יסודות להקמת צבא עברי עתידי.

קיבוץ שמיר, שכלל אז רק את חברי "שמיר" וטרם התאחד עם גרעין "יסעור", החליט כאמור לשלוח מתנדבים לצבא, ומי שנבחרו בהגרלה (כפי שדיווח הקיבוץ ב-1943) היו חיים פלדי, מוסייה רזין, פנחס סולומון, מוטל פלודרמן, גדעון פיינמן, ליוניה שכטר, אליהו שוורץ, משה מן, מנו בן-אפרים ויוסף כהנא.

מגויסי שמיר לצבא הבריטי עם חברים נוספים

נולדנו השנה

עומרי בונקר | בת לקרן ואופיר

שי לי יגיל | בת לרויטל (אלוני) ואדם

מעין זרם | בת לעדן (שילוח) ואלעד

אלה צור | בת ללילך ועמית

דוד צ'רני | בן ליעל ויוני

לילי עקיבא | בת לתמר ואייל

גורי גולדשטיין | בן לאורית ויוכל

אביב גריאני | בת ליסמין (סוכה) ומאור

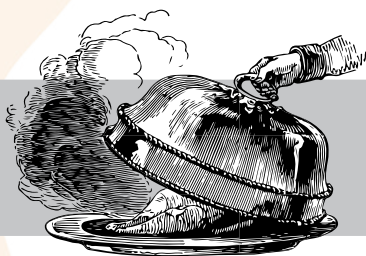
מורי גל | בן לנועה ואסף

אריאל גולן | בן לפז ואסף

יוכל שטוסל | בן להילה (עמלני) ורועי

מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

מתכונים לראש השנה

חלה

חומרים

ארבע וחצי כוסות קמח לחם

25 גרם שמרים

שליש כוס סוכר

כף מלח

ארבע כפות שמן

אחת ורבע כוסות חלב (או מים אם אתם טבעוניים)

ביצה (ויתרתי פעם, כשהבת שלי הייתה בבית, והחלה

יצאה מוצלחת גם כך)

אופן ההכנה

לשים את כל חומרי הבצק כעשר דקות ונותנים לבצק לנוח ולתפוח במשך שעה.

מחלקים את הבצק לארבעה חלקים, אם רוצים חלה יפה במיוחד שוקלים אותם. מכדררים כל חלק ונותנים לו נוח עשר דקות, מכל גליל יוצרים כדור וקולעים חלה. מתפיחים עוד 45 דקות, ובינתיים מחממים תנור ל-180 מעלות. מורחים בביצה ומפזרים שומשום/פרג/מלח. אופים כחצי שעה עד שהחלה שחומה.

אני בן אדם משימתי. כל דבר שאני לוקחת על עצמי יתבצע, אבל תמיד ברגע האחרון. אני אעמוד בזמנים, אבל אוציא את הנשמה למי שמחכה להשלמת המשימה. אם תשאלו את נעמה, עורכת העלון, אני בטוחה שהיא תאשר זאת. תמיד יש תירוץ שאני עמוסה מאוד, אבל באמת - זה עניין של אופי. גיורא הפוך ממני: כל משימה שמונחת לפתחו מטופלת מיד, אפילו אם יש עוד המון זמן.

אבל, הפעם אני חורגת ממנהגי ושולחת לנעמה את המתכון מיד עם קבלת הבקשה. נראה אם השמים (או, הלוואי, הממשלה) יפלו ...

דג חגיגי

חומרים

פילטים של דג ברמונדי

שמן שומשום

מלח

צ'ילי

אופן ההכנה

מחממים תנור ל-200 מעלות. מזלפים על הפילטים מעט שמן שומשום, מלח וצ'ילי, ואופים כעשר דקות בלבד. לא לאפות יותר מדי! רק עד שמרגישים עם מזלג שהדג מתפורר.

החידון של גדעון / גדעון ורדי

4. מי לא ערך בשמיר הרצאה הקשורה לעולם הספורט?

- א. אריק זאבי
- ב. מודי בר און ז"ל
- ג. עפר שלח
- ד. אריה מליניאק

5. מי מבין השחקנים הבאים זכה במספר אליפויות ה-NBA הרב ביותר?

- א. רוברט הורי
- ב. מייקל ג'ורדן
- ג. מג'יק ג'ונסון
- ד. לארי בירד

התשובות בעמוד 23.

1. באיזה שיר של שלמה ארצי אין התייחסות לרצח רבין?

- א. דו"ח רצח
- ב. נצמדנו
- ג. לילה לא שקט
- ד. לאן, לאן, לאן

2. איזו עיר בארה"ב מכונה "עיר המכוניות"?

- א. דטרויט
- ב. אינדיאנפוליס
- ג. סולט לייק סיטי
- ד. אטלנטה

3. מהי אלונטית?

- א. שמיכה
- ב. מגבת
- ג. כפפה
- ד. מסיכה

מילה טובה / מיכה כגן

הפנים של הקיבוץ

לא כולם יודעים, לא כולם שמים לב, אבל יש בקיבוץ מקום שנקרא "הרכבות". היכן ששכנו פעם קבוצות "הנוער". מעבר לנוף המקסים הנשקף מהמקום, מבנה ישן זה משמש כאכסנייה או בית אירוח לכל עמך ישראל כמו חיילים, בני נוער מכל קצוות הארץ וקבוצות של מטיילים ממגוון בני או בנות ארצנו. בעתות מלחמה בדרום אנו מארחים שם את תושבי עוטף עזה.

ולמה אני מספר לכם על זה? כי אני גר קרוב ונפגש עם הקבוצות הרבות המגיעות לקיבוץ. כולם נפעמים מיפי המקום ומציינים כמה יפה שיש לנו מבנה כזה, שאפשר להתאכסן בו. אני חייב לפרגן לטלי אהרון שמובילה את כל הדבר היפה הזה. לא פעם אני פוגש אותה כבר בשש בבוקר, מנקה ומסדרת את החדרים לקבוצה הבאה. תודה לעובד וכל הנהלת הקהילה על כך שאנחנו מאפשרים למקום הזה להתקיים. מאד חשוב שנמשיך בדרך זו.

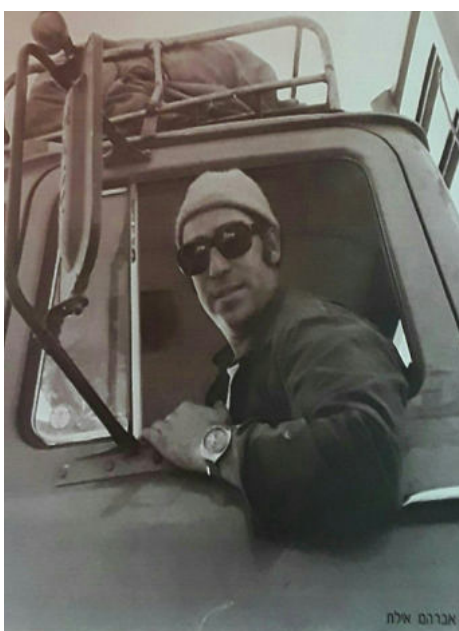

נזכור

נפטרו בחודש אוגוסט

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
יהודה שנהר	05/02/1936	06/08/2022
פסיה צביון	03/03/1901	01/08/1981
ריבה ינאי		01/08/1992
צבי (הרשל) יגר	27/04/1915	04/08/2000
יצחק (פרוים) אפרים	11/11/1918	05/08/1995
יולי אבני	03/10/1919	20/08/1992
יצחק (איציק) פיאנקו	28/02/1938	20/08/2014
דב (יצקו) ברמון	29/12/1914	21/08/1988
מיליא שפכנר	23/12/1919	24/08/2001
חיים אברהם אלג'ם	16/01/1887	27/08/1968
טוני לזרוביץ'	01/07/1895	29/08/1971
גלעד ברמון	09/08/1942	17/08/2023
יהלי וגמן	25/10/1925	31/08/2001

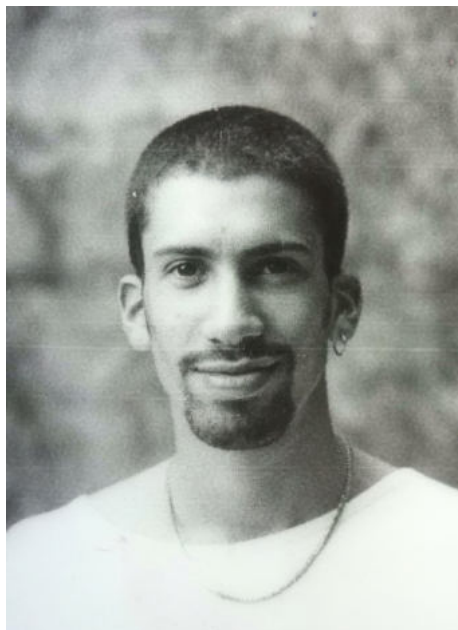
יצחק (איציק) פיאנקו ז"ל

נזכור

נפטרו בחודש ספטמבר

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
דינה אסברידג'	1953	2011
חיים שילה	03/07/1945	28/09/2015
שרה גוטליב	28/02/1937	28/9/2022
חיים נתנזון	01/07/1916	03/09/2000
רוזה יואלי	20/09/1916	05/09/1991
דוד (דודל'ה) בן חורין	02/12/1921	06/09/2004
שרה קופיט	05/05/1918	09/09/1988
ז'ניה גליק	02/03/1915	13/09/1999
מוסיה מיכאלי	13/05/1917	17/09/1999
אברהם (וומי) וולפסון	25/06/1918	17/09/2004
לודוויג (לוצי) גליק	25/10/1914	18/09/1980
שי יפת	15/06/1977	21/09/2002
חיה (ניוניה) ברושי	14/11/1919	23/09/1955
רחל הרשקוביץ	01/01/1883	23/09/1958
תלמה שולר	28/07/1918	26/09/2002

שי יפת ז"ל

